

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๖๔
๑๙ มี.ค. ๕๖

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

ธรรมะจากพระผู้รู้

พยายามจะลองปฏิบัติธรรม
แต่ก็รู้สึกว่ายาก ไม่ทราบว่าควร
ศึกษาอย่างไรจึงจะเข้าถึงธรรม

หน้า ๘

รักแท้มีจริง

พบกับวิธีการยกระดับรัก
ด้วยหลักของพรหมวิหาร ๔

หน้า ๑๕

แง่คิดจากหนัง

พบกับ คดีเต๋อนใจ
กับหนังมนุษย์ต่างดาว
Independence Day

หน้า ๓๑

ธรรมะจากพระเจ้าผู้รู้ ๘

รักแท้มีจริง ๑๕

ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ ๒๒
▶ ระลึกชาติ (ต่อ)

โหรา (ไม่) คาใจ ๒๕
▶ หมอตุ๊กว่าเป็นคนเก็บเงินไม่อยู่ แก้วไปจะลำบาก

คำคมชวนคิด ๒๙

แง่คิดจากหนัง ๓๑
▶ Independence Day – ฤจะรอต่างดาว มาล้างโลก

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๓๖
▶ ก้าวตามบรมครู – ตอนก้าวแรกของดุษฎี (๓)

นวนิยายอิงธรรมะ ๔๓
▶ รัก พ.ศ. ๑๐๐

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรiny โมไตรเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
ธรรมะจากพระเจ้าผู้รู้: อนัญญา เรืองมา
เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรืองมา
เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรืองมา
ไดอารี่หมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพหะธรรม: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พราวพรรณราย

มัลลิกะมาสย์ ทองเลี่ยมภา

ของฝากจากหมอ: พริ้ม ทัพวงค์

แง่คิดจากหนัง: เกสรา เต็มสินวานิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วอง

เที่ยววัด: เกสรา เต็มสินวานิช

ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา ฤกษ์ภากริช

งานดีพอร์ท รัชพันธ์ • กิษรา รัตนภิรัต

จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ • ชนินทร์ อารีหนู

ณัฐชญา บุญมานันท์ • ณัฐธิดา ปันทานเด

ณัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์ • ปิยาภรณ์ เจริญบุตร

ปิยมงคล โชติกลสัณเฑียร • พราวพรรณราย

มัลลิกะมาสย์ ทองเลี่ยมภา

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา โตวิชัย

พิทา จารุพูนผล • พีรยสร์ อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร

เขาวลัษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิบุรณ์ศักดิ์ ใจภักดี • วิมล ถาวรวิภาส

วิมุตติยา นิเวตังภักข • ศदानันท์ จารุพูนผล

ศศิธร ศิวะนันท์ทาภรณ์ • ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารินี สาณะเสน

สิทธินันท์ ชนรัตน์ • สุปราณี วอง

อนัญญ์อร ยิ่งชล • อนัญญา เรืองมา

อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อัชฌนา ผลานวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนรัตน์

ฝ่ายสื่อเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไพลิน สายสนธิ์เสร์กุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสร์ อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุญศักดิ์ ธีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน • จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

โยธิน มรกตอัมพร • วรณรักษ์ ปัญจขวพร

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

มีวาทีเด็ดในเกมหมากรุกอยู่วาทีหนึ่ง นั่นคือ คุณเรียนรู้ที่จะเล่นหมากรุกได้ภายในเวลาไม่ถึงสิบนาที แต่เพื่อจะศึกษาหมากรุกให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ คุณอาจต้องใช้เวลาทั้งชีวิต!

แต่สำหรับเกมชีวิต ผมคิดว่าน่าจะมีวาทีเป็นตรงข้ามกัน กล่าวคือ คุณอาจเริ่มเรียนรู้เกมชีวิตด้วยความคิดว่าจนวันตายก็คงไม่มีทางรู้จริง แต่เมื่อมองเกมชีวิตผ่านแว่นที่พระพุทธเจ้าให้มา คุณก็อาจเห็นแจ้งได้ภายในจิตใจเดียว!

ในเกมหมากรุกและสรรพศาสตร์ทั้งหลาย คุณจะถูกลอกให้คิดไม่รู้จบ ธรรมชาติของความคิดเหมือนปฏิกิริยาลูกโซ่ จุดจบของความคิดหนึ่งคือจุดเริ่มของความคิดใหม่ อย่างไรก็ตามไม่มีทางสิ้นสุด

แต่ในเกมชีวิตอันมีกายใจเป็นที่ตั้ง คุณจะถูกชี้ให้จบความคิดอยู่ที่กายใจแค่นี้ เมื่อถูกชี้ให้มองและคุณมองได้เป็น เห็นแต่ว่าทุกส่วนของกายและทุกภาวะของใจ เกิดจากการประชุมกันชั่วคราวของชิ้นส่วนต่างๆ ไม่มีอะไรเที่ยง ไม่มีอะไรเป็นตัวตน ความอยากคิดจะถึงจุดจบ เหลือแต่ดวงรู้หนึ่งเดียว แยกออกมาวางเฉยอยู่ เป็นต่างหากจากภาวะทางกาย เป็นต่างหากจากกลั่นความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิด อยู่ในฐานะผู้ดูที่ปราศจากความยินดียินร้าย

เมื่อเข้าถึงภาวะผู้รู้ผู้ดูเช่นนั้น คุณจะเห็นกายใจสักแต่เป็นรูปธรรมเป็นนามธรรม ไม่ใช่บุคคล ตัวตน เราเขา ถึงแม้ยังไม่บรรลุธรรม ยังไม่เป็นพระอรหันต์ คุณก็จะก้าวข้ามความสงสัยเสียได้ ว่าเหล่าอรหันต์ท่านเห็นอะไรกัน และสิ่งที่ท่านเห็นนั้นก็เพื่อความจริงอันเดียวกัน กับความจริงที่ปรากฏอยู่ทั่วทั้งจักรวาลด้วย

ผมตั้งใจมานานว่าจะทำหนังสือราคาถูก ที่กระจายได้ทั่วประเทศเพื่อให้ได้ประโยชน์กับทุกคน แล้วก็เพิ่งเป็นไปได้จริงเตียวนี้เอง เมื่อมีการร่วมมือกัน ระหว่าง

สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์กับบุ๊คส์ไมล์(ร้านหนังสือประจำ 7 Eleven หลายร้อยสาขา) โดยจัดทำหนังสือที่มีราคา ๓๐-๔๐ บาท ด้วยรูปเล่มที่ปกติดจะต้องมีคาร้อยบาทขึ้นไป

เล่มแรกจะเป็นการรวมเอาเนื้อหาเด่น ที่มีอยู่ในหนังสือ “เสียดายคนตายไม่ได้ อ่าน” และ “เตรียมเสียบึงไว้เลี้ยงตัว” รวมทั้งคอลัมน์ “ข่าวน่ากลุ้ม” ไว้ด้วยกัน ในชื่อ **เตรียมเสียบึงไว้เลี้ยงตัว ฉบับคัดสรร** เอาแบบเล่มเดียวเข้าใจครบวงจร ทั้งเรื่องเกี่ยวกับ เงินๆทองๆ รักๆใคร่ๆ สวยๆงามๆ ความจริงเกี่ยวกับภัยพิบัติ วิธีแก้ทุกข์ทางใจ ตลอดจนความเข้าใจเรื่องกรรมวิบาก เรียกว่าตั้งใจให้คนที่ยังไม่เข้าใจว่า พุทธศาสนาให้คำตอบแบบใดได้บ้าง ได้เกิดความเข้าใจกระจ่าง ด้วยภาษาที่เรียบง่าย อ่านสนุก และเป็นกันเอง เพื่อเห็นค่าของพุทธศาสนา และปรารถนาจะศึกษาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปครับ

คุณสามารถหาซื้อได้จาก 7 Eleven ทุกสาขาทั่วไทย ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคมนี้ โดยเดือนแรกมีโปรโมชั่นพิเศษ ราคาเล่มละ ๓๐ บาท เมื่อซื้อสินค้าอื่นในร้านตั้งแต่ ๔๐ บาทขึ้นไป จากนั้นตั้งแต่วันที่ ๒๖ เมษายนจะปรับราคาเป็น ๓๙ บาทครับ

และวันที่ ๔ เมษายน ที่จะถึงนี้ ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๗ ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ดร. อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา และผม จะขึ้นเวทีตอบคำถามด้วยกันที่โซน Hall A (Y05) ตั้งแต่ ๑๑.๐๐-๑๒.๐๐ น. ในหัวข้อ **ดำรงชีวิตอย่างไรให้มีความสุข** และผมจะแจกลายเซ็นในวันที่ ๕ เมษายน ตั้งแต่เวลา ๑๕.๐๐-๑๖.๐๐ น. ที่บูธของบุ๊คส์ไมล์ โซน C1 / บูธ M04 ครับ http://bangkokibf.com/images/floorplan/map_c1.gif

สำหรับการตอบคำถามในดั่งตถุณวิสัยนี้ ต้องขออภัยจริงๆครับที่ไม่สามารถตอบคำถามแบบข้อความอักษร เพราะมีปริมาณมากเกินไปที่จะอ่านและเขียนตอบทั้งหมด จำเป็นต้องกรองให้จำนวนน้อยลงด้วยวิธีรับคำถามเฉพาะที่เป็นเสียง ซึ่งผมเห็นว่าเป็นแนวทางนำเสนอที่เป็นไปได้จริง ที่จะพูดคุยเสวนากับคุณๆต่อไปนะ ครับ พบกับอัปเดตคำถามคำตอบทุก ๒ อาทิตย์ได้ที่ <http://www.youtube.com/dungtrin> อาทิตย์นี้ เรื่องเด่นเห็นจะได้แก่ปัญหารักสามเส้า และวิถีจัดการกับความรู้สึกผิดในลิสข้อ ๓ ครับ

ดั่งตถุณ

มีนาคม ๕๒

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ (แนะนำโดย kolf)

เรื่องเงินทองเป็นปัญหาใหญ่ทั้งในระดับรากหญ้าและระดับประเทศ ไม่ว่าจะเป็นคนไม่มีรายได้ รายได้น้อย จนกระทั่งรายได้เยอะ ก็มีโอกาสเจอปัญหาเรื่องเงินทองกันทั้งนั้น คอลัมน์ “โหรา (ไม่) คาใจ ฉบับนี้ คุณAims Astro นำดวงของคนที่มีรายได้พอสมควร แต่ก็ยังไม่วายพบปัญหา มาแนะนำกันในเรื่อง “หมอดูหักว่าเป็นคนเก็บเงินไม่อยู่ แก่ตัวไปจะลำบาก” โยงกันไปถึงยุคผู้สูงอายุครองเมืองกันทีเดียว ส่วนใครที่คิดถึงหมอฟีร์ เชิญรับฟังรายการ**คู้แคะแคะกรรมตอนใหม่** ได้ที่ <http://www.goodfamilychannel.com/> ใช้คำเชิรชว่า “หมอฟีร์”

คอลัมน์ “แ่งคิดจากหนังสือ” ฉบับนี้ คุณชลนิล จะพาเราไปดูหนังสือประทับใจของใครหลายคน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับหัตถ์ล้าโลก จากการถูกรุกรานโดยผู้มาเยือนจากต่างดาว ที่ทำให้มวลมนุษยชาติต้องหวาดผวา ต่างหัดความคิดแ่งชิงดีมาเป็นความสามัคคีเพื่อปกป้องความอยู่รอดของประชาคมโลก ในเรื่อง “Independence Day - ฤจะรอตต่างดาว มาล้าโลก” กว่าจะมองเห็นกันและกันเป็นเพื่อนร่วมทุกซ์ก็ไม่ว่าวาเบียดเบียนกันมาแล่วตั้งเท่าไร

เรื่องสั้นอิงธรรมะของ คุณเมริน เรื่อง “ก้าวตามบรมครู” ตอน “ก้าวแรกของตัยนัย ๓” ฉบับนี้เป็นตอนสุดท้ายแล่ว ลองมาดูกันว่าตัยนัยจะได้อะไรกลับไปบ้าง และก้าวแรกของตัยนัย จะเป็นก้าวที่ไกลจากเดิมซักแคไหน?

เรื่องราวน่าติดตามขึ้นทุกฉบับ สำหรับ “รัก พ.ศ. ๑๐๐ ภาคสอง” โดยคุณวิลาสินี ฉบับนี้เสนอเป็นบทที่ ๓ อาจเป็นเรื่องดีสำหรับชายหนุ่ม แต่น่ากระดากใจสำหรับหญิงสาว เมื่อถูกอ่านใจได้โดยง่ายด้วยเจตปริยญาณ นิยายอิงธรรมะเรื่องราวความรักของชายหนุ่มและหญิงสาวช่วงปีที่ ๑๐๐ หลังพระพุทเจ้าเสด็จปริณิพพานที่สอตแทรกทั้งสาระความรู้ทางพระพุทธศาสนา และความรักโรแมนติก

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

หลังจากที่ server ล่มไปเป็นสัปดาห์ ตอนนี้ **เว็บวิมุตติ** (www.wimutti.net) สามารถเปิดให้ใช้งานแบบ Light Version ได้แล่วนะคะ คือ ทุกท่านสามารถ **ดาวน์โหลดหนังสือ และเสียงธรรมเทศนา** ได้ตามปกติแล่ว และที่สำคัญ สามารถ **เช็คปฏิทินวันเปิดฟังธรรมที่สวนสันติธรรม** กันได้ด้วยระหว่างนี้ ทีมงานขอปรับปรุงเว็บเพิ่มเติม แล่วจะขึ้นเวอร์ชันเต็มให้เร็ว ๆ นี้คะ

ใครตั้งใจจะไปเดิน งานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๗ ที่ศูนย์สิริกิติ์ปีนี้ นอกจากวันที่ ๔ เม.ย. ที่จะได้พบปะกับ คุณดังตฤณ ตามรายละเอียดข้างต้นแล่วอย่าลืมแวะดู **นวนิยายบางกอก (มูลนิธิบ้านอารีย์) โซน Atrium บูธ W05** กันด้วยนะคะ มีหนังสือและซีดีธรรมะที่น่าสนใจหลากหลายมาฝากคนเดินทาง

แบบอารีย์สมชื่อเช่นเคย เพราะบุญนี้ไม่มีอะไรมาขาย มีแต่สื่อธรรมะมาแบ่งปัน
ให้คนกับที่สนใจ ฟรีคนละ ๔ ชิ้น ไปได้ทุกวัน ๒๖ มี.ค. - ๖ เม.ย. ๕๒ นี้ค่ะ

และไม่ใช้สื่อธรรมะจะมีแจกแต่ที่บุญมูลนิธิบ้านอารีย์เท่านั้นนะคะ

ที่บุญของบ๊อคสไมล์ โซน C1 / บุญ M04

ที่คุณดั่งตถุณจะไปแจกจ่ายเซ็นในวันที่ ๕ เม.ย. ตั้งแต่เวลา ๑๕.๐๐-๑๖.๐๐ น.

ทางทีมงานธรรมะใกล้ตัวก็มีซีดีธรรมะใกล้ตัวแผ่นที่ ๒

รวมทั้งที่ค้นหนังสือจากสำนักพิมพ์ชาวฟ้าไปแจกกันด้วยค่ะ

โดยท่านที่สนใจสนับสนุนโครงการ

สามารถดูรายละเอียดได้ที่กระทู้ตามลิงค์นี้เลยคะ

เชิญร่วมโครงการจัดทำCDธรรมะใกล้ตัวแผ่นที่ ๒ แจกเป็นธรรมทาน

<http://www.howfarbooks.com/dharmamag/viewtopic.php?f=3&t=78>

ช่วงนี้เริ่มปิดเทอมแล้ว คุณพ่อคุณแม่ท่านไหนเห็นแวนน้องๆ ที่กล้าแสดงออก
อย่างสร้างสรรค์ บ้านอารีย์ มีโครงการ “ผู้ให้เสียงรุ่นเยาว์” ที่เปิดโอกาสให้น้องๆ
ได้ร่วมสืบสานวัฒนธรรมภาษาไทย และปลูกฝังให้ใกล้ชิดกับพุทธศาสนา
โดยจะให้น้องๆ ได้ อ่านนิทานธรรมะที่แต่งเป็นคำกลอน ซึ่งแต่งโดย
คุณสายฝน ศิลปพรหม เพื่อออกอากาศใน รายการวิทยุธรรมะอารีย์
ซึ่งออกอากาศทุกวันเสาร์ ๐๘.๐๐ - ๑๐.๐๐ น. ทางสถานีวิทยุ AM 1251 kHz
มีน้องๆ มาร่วมฝากเสียงอ่านนิทานใสๆ ร่วมกับโครงการกันแล้วหลายคนทีเดียว
คุณพ่อคุณแม่ท่านไหนสนใจ ติดต่อได้ที่บ้านอารีย์ ๐๒-๒๗๙-๗๘๓๘ นะคะ

พบกันใหม่ฉบับหน้านะคะ

สวัสดีค่ะ :)

ถาม: อ่านหนังสือธรรมะมาเยอะพอสมควร แต่ก็รู้สึกว่ายาก เข้าใจเพียงผิวเผิน พยายามจะลองปฏิบัติธรรม แต่ก็รู้สึกว่ายาก ไม่ทราบว่าควรศึกษาอย่างไรจึงจะเข้าถึงธรรม

มันยากเพราะว่าความคิดของเราเองปิดกั้นเอาไว้

คือเราชอบไปคิดว่ามันยาก คิดว่า

“ธรรมะคืออะไรอย่างหนึ่ง”

“something”

“ลึกลับ”

“อยู่ไกลๆ”

“ต้องค้นคว้ากันอีกนานกว่าจะเจอ”

ล้วนแต่ความคิดที่ล้าหลังของตัวเองทั้งสิ้นเลย

ธรรมะเป็นของง่ายๆ อยู่ต่อหน้าต่อตา คืออยู่ที่กายที่ใจของเราเองนี่เอง
ไม่ใช่ไปหาที่อื่น

รู้ลงมากายรู้ลงมาในใจ

ธรรมะอยู่ตรงนี้เอง

กายนี้เป็นธรรมะ เรียกว่ารูปธรรม

จิตใจเป็นธรรมะเรียกว่านามธรรม

เรียนลงมากายเรียนลงมาในใจ

เพื่ออะไร เพื่อให้เห็นความจริงของกายของใจ ของรูปธรรมและนามธรรมทั้งหลาย

ล้วนแต่ของไม่เที่ยง ล้วนแต่เป็นทุกข์ ล้วนแต่บังคับไม่ได้

เรียนเพื่อให้เห็นตรงนี้ต่างหาก

ถึงจุดหนึ่งเห็นเลย ไม่มีเรา ไม่มีตัวเรา

ถ้ามันไม่มีเราแล้วความทุกข์มันจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ

มันจะไปอยู่ที่ไหนก็เป็นเรื่องของมันไม่ใช่ไหม ไม่ใช่เรื่องของเรา เพราะมันไม่มีเรา

หลวงพ่อนะ ภาวนาตั้งแต่เจ็ดขวบ ทำสมณะลูกเดียวเลย เพราะขึ้นวิปัสสนาไม่เป็น
ฝึกอานาปานสติ หายใจออก หายใจเข้า

ตอนเด็กๆ หายใจเข้า หายใจออกนะ

หายใจเข้า ใจแข็งปึกเลย

แต่ตอนแรกเล็กๆ จริงๆ นะ ตอนหัดที่แรกนะ หายใจเข้าหายใจออกไม่ได้ตั้งใจ
จิตสงบรวดเร็วมากเลยนะ

พอมันจำว่าทำอย่างนี้แล้วดีนะ

ถัดจากนั้นพอลงมือปฏิบัติ เมื่อไหร่จะดี อึดอัด

ต่อมาจับหลักได้ หายใจออกสิ จิตใจมีปีติมีอะไรขึ้นฉับพลันเลยนะ

พอหายใจเข้าหายใจออก หายใจออกหายใจเข้านะ ใจสงบ

ต่อมาไปได้ฟังธรรมของหลวงปู่ดูลย์ ท่านสอนให้ดูจิตตัวเอง

สนใจ สนใจเรียนรู้ ดูจิตดูใจทั้งวันเลย

จิตใจนี้ทำยังไงหนอ เราจะบังคับมันได้ ทำยังไงมันจะดี ทำยังไงมันจะสุข

นี่ ที่เอามาสอนพวกเราว่าผิดๆ หลวงพ่อผิดมาแล้ว

เสียเวลาตั้งสามเดือนนะ

ตรงนี้ไปไล่พิटकกับมันเพื่อจะให้มันดี ให้มันสุข ให้มันสงบ

ตามรู้ตามดูแล้วแทรกแซง

ฝึกอยู่สามเดือนก็กลับไปรายงานหลวงปู่

นี่ ผม ถ้าพูดภาษาปัจจุบัน ผมแทรกแซงเก่งแล้ว

หลวงปู่บอก ไป กลับไป ไปดูเอาใหม่ ที่ทำอยู่ไม่ถูกต้อง

ครูบาอาจารย์แต่ก่อนไม่สอนเยอะนะ สอนนิดเดียว

โอ้โฮ เราต้องคลำคำพูดท่านแต่ละคำ

เอามาคลำแล้วคลำอีก ลองแล้วลองอีก ไขไม่ไขนะ

ลองจนมันใจ แล้วก็ไปหาท่านอีกที ไปสอเข้าห้องสอ

เพราะฉะนั้นต้องคอยรู้เอา มันไม่ได้ยากอย่างที่เราคิดหรอก

ธรรมะอยู่ที่กายที่ใจของเรานี่เอง

เราอยู่กับธรรมะมาตั้งแต่เกิด แต่ใจเราไม่ยอมรับธรรมะ

ใจเราไม่ยอมรับความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความไม่ใช่ตัวเรา

เราอยากได้สิ่งซึ่งไม่ใช่ความจริง อยากให้เที่ยง อยากให้สุข อยากบังคับให้ได้
เพราะฉะนั้นภาวนาแทบเป็นแทบตาย ธรรมะก็ไม่เข้ามาสู่ใจของเรา
เพราะใจของเราปฏิเสธธรรมะ
ไม่มีใครปฏิเสธธรรมะ เราปฏิเสธเองนะ

จิตใจของเราเนี่ย ถ้าไม่ไปยุ่งกับมันนะ
มันมีแนวโน้มที่จะเข้าถึงธรรมโดยตัวของมันได้นะ
ถ้าเราไม่ไปแทรกแซงมัน มีแนวโน้มที่จะดี

ในแง่ของสมณะ ตัวจิตเป็นประภัสสรอยู่แล้ว ผ่องใส
แต่มันถูกกิเลสอมเมาเอา จิตใจก็เลยไม่สงบ ไม่สบาย นี่ในแง่สมณะนะ
ในแง่วิปัสสนาเนี่ย ถ้าเราตามรู้กายตามรู้ใจไปเรื่อยๆ นะ
จะเห็นความจริงของเขา เราก็ก้าวถึงธรรมะ ไม่ได้มีอะไรยากเลย เราชอบทำเกิน

มีครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าอยู่ริมแม่น้ำคงคา กับพระกลุ่มใหญ่
แล้วท่านก็ชี้ให้พระดูท่อนไม้ลอยน้ำมา
ชี้ออก ภิกษุทั้งหลาย ท่อนไม้เนี่ยลอยอยู่ในแม่น้ำคงคา
ถ้าท่อนไม้เนี่ยไม่ติดฝั่งซ้ายไม่ติดฝั่งขวา
ไม่ไปเกยตื้น เกยตื้นอยู่ตามเกาะตามแก่งอะไรอย่างนี้
ไม่ติดฝั่งซ้าย ไม่ติดฝั่งขวา ไม่ไปเกยตื้น
ไม่ถูกคนหรืออมนุษย์จับเอาไว้
ไม่ถูกน้ำวนดูดจมลงไปหรือวนอยู่ที่เดิมไปไหนไม่ได้
ไม่ผูกพันน้ำเสียก่อน
ท่อนไม้เนี่ยก็จะลอยไปสู่มหาสมุทร

จิตของเราเนี่ยเหมือนกัน มีแนวโน้มที่จะไปสู่มหาสมุทรคือมรรคผลนิพพาน
ถ้าไม่ติดฝั่งซ้ายไม่ติดฝั่งขวา
ไม่ไปเกยตื้น
ไม่ถูกมนุษย์และอมนุษย์จับไว้
ไม่ถูกน้ำวนดูดไว้

ไม่เนาในเสียดก่อน

ถ้าจิตของเรามีคุณสมบัติอย่างนั้นะ

การจะบรรลุมรรคผลนิพพานมันจะเป็นไปเอง

มันจะเป็นไปเอง มันมีแนวโน้ม โนมโน้มไปสู่มรรคผลนิพพานโดยตัวของมันเอง
เพราะฉะนั้นคนที่สวดกันมันไว้ส่วนมากก็คือตัวเรานี่เอง

คำว่า ผังซ้ายและผังขวา ก็คือการที่จิตของเราไปหลงติดอยู่ในสิ่งที่เป็นคู่ๆ

บางคนยึดในความดี เกลียดความชั่วรุนแรงนี้ติดนะ

บางคนยึดชั่วเกลียดดี ก็ติดอีกนะ

บางคนยึดสุขเกลียดทุกข์ ก็ติดอีก

ติดคู่ที่สำคัญมากเลย ก็คือติดในการปล่อยไปกับติดในการเพ่งไว้

ติดในกามสุขัลลิกานุโยค คือจิตใจหลงตามกิเลสไป

เพลิดเพลินไปทางตา หู จมูก ลิ้น กาย

แล้วก็เพ่งเอาไว้ นั่งปฏิบัติเกือบทั้งหมดคือเพ่งอยู่นะ

เพราะฉะนั้นติดผังอยู่นะ ไปไหนไม่ได้หรอก

นักเพ่งทั้งหลายก็ติดอยู่บนผังข้างหนึ่งนั่นเอง

ท่านไม่ได้บอกนะ ว่าข้างซ้ายหรือข้างขวา

ท่านแค่ว่ามันมีสองผังแล้วติดผัง คือติดในธรรมที่มันเป็นคู่ๆ

เกยต้น คือไปติดอยู่ในภพอะไรอย่างหนึ่งที่เราสรางขึ้นมา

หลายคนภาวนาจนจิตว่าง โล่ง สว่างใสวนะ แล้วก็เพลิดเพลินพอใจอยู่ในภพอันนั้น

นี่เกยต้นแล้ว ชาตินี้ไม่ไปไหนแล้ว

บางคนดูจิตดูใจนะ จิตใจว่างสว่างอยู่ข้างหน้าอย่างนี้

ที่หลงพอพูดว่าจิตไม่ถึงฐาน ไม่ถึงฐาน คือจิตไปสร้างภพอันนี้อยู่ข้างนอก

แล้วจิตก็ไปเกาะนิ่งๆ อยู่ในภพอันนั้น นี่เกยต้นแล้ว เดินปัญญาต่อไปไม่ได้

ถูกมนุษย์จับไว้ ก็คือติดหมู่คณะ ติดพรรคติดพวก

ไปไหนก็จะเตงกันไปเป็นกลุ่มเบ้อเร่อเลย

เมื่อก่อนอยู่วัดป่าณะ มีรถทัวร์เข้าไปกันเยอะ

พอรถทัวร์เข้ามา คนในวัดจะคุยกันแล้ว โอ้ พวกอรหันต์ทัวร์มาอีกแล้ว

นี่พวกอรหันต์ท้าว เพราะชอบไปหาข่าวลือว่าวัดไหนมีพระอรหันต์นะ จัดท้าวไป
อรหันต์หนึ่งวัด สองวัด สามวัด นี่วันนี้ให้อรหันต์เจ็ดวัดแล้ว ชาตินี้ไม่ตกนรกแล้ว
นี่ติดหมูติดคณนะ

บางคนก็ห่วงคนอื่น ห่วงคนอื่นไม่ห่วงตนเอง

ห่วงหมู่คณะ ห่วงพรรคพวก

เห็นพรรคพวกติดกรรมฐานพยายามไปแก้ ตัวเองเลยติดด้วย อย่างนี้ก็มีนะ

ถูกอมนุษย์จับไว้ อะไรคืออมนุษย์ ชื่อเสียง เกียรติยศทั้งหลาย

ภาวนาไปแล้วตั้ง เป็นอาจารย์ใหญ่ตั้ง ชีหลังเสื่อลงไม่ได้แล้ว

ชาตินี้ก็เลยอยู่บนหลังเสื่อตลอดไป มีนะ ไม่ใช่ไม่มี

ถูกน้ำวนคืออะไร น้ำวนคือกามนะ

น้ำวนคือกาม

ถ้าภาวนาจิตดูใจเป็นจะเห็นเลย

จิตของเราจะหมุนอยู่ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ตลอดเวลา

หมุนตัวๆ เลยนะ

คือเดียวกันวิงหาอารมณ์ทางตา เดียวกันวิงหาอารมณ์ทางหู

เดียววิงหาอารมณ์ทางจมูก ไปดมกลิ่น

เดียววิงหารสที่เพลิตเพลิน หาสัมผัสที่ถูกต้องถูกใจ

นี่จิตจะหมุนตัวๆ หาอารมณ์อยู่อย่างนี้ ไปไหนไม่รอดหรอก

ยังติดอยู่ในกาม คือถูกน้ำวนไว้

จิตเน่าใน คือพวกไม่มีศีลธรรม ก่อกรรมทำชั่ว

บางคนดูถูกศีลนะ เจริญปัญญาได้แล้ว ไม่ต้องถือศีล เข้าใจผิด

ไม่ถือศีลไม่ได้ ถ้าเราไม่ถือศีลนะ ปัญญาของเราจะเป็นปัญญาของมหาโจร

เพราะฉะนั้นเราต้องมีศีล ถ้าเราทุศีลเมื่อไหร่ละ ก็เนาอยู่ข้างใน

เปลือกนอกดูสวยงาม แต่เนาอยู่ข้างใน นี่บรรลุมรรคผลไม่ได้

เพราะฉะนั้นพวกเรานะ สำรวจตัวเอง

เราติดฝั่งซ้ายฝั่งขวาไหม

เราไปเกยตื้น คือเราไปติดอยู่ในภพใดภพหนึ่งที่เราร่างขึ้นเองหรือเปล่า
เราพัวพันในหมู่คณะ ปล่อยาวไม่ได้ จะหอบกระเตงกระเตงกันไป
หรือเราติดในชื่อเสียง

บางคนไปพุดธรรมะแล้วสนุกนะ

นี่ ได้แสดงธรรมะแล้วสนุก เฟลิดเฟลิน มีความสุข ติดอยู่ในความสุข
นี่ถูกมนุษย์จับไว้

หรือใจของเราวันๆ หมกมุ่นในกามไหม

หมกมุ่นอยู่ในกามไปไม่รอดหรอก

ใจของเรามีศีลมีธรรมไหม

สำรวจนะ ลองไปสำรวจตัวเองเป็นการบ้าน

ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้แล้วนี่ ให้อภัยแบบสบายๆ รู้จิตใจไปอย่างสบายๆ

ถึงวันหนึ่งท่อนไม้นี้จะลอยไปถึงแม่น้ำ ถึงมหาสมุทรนะ

ออกจากแม่น้ำคงคา ถึงมหาสมุทร

ใจเราก็จะออกจากที่คับแคบไปสู่ที่กว้างไร้ขอบไร้เขต

จิตใจของเราแต่ละคนอยู่ในที่ขังนะ มีกรอบมีขัง มีจุดมีดวง มีกรอบขังอยู่แคบๆ

ถ้าภาวนาไปถึงช่วงหนึ่งจะเห็นใจเราอยู่ในแคบซูล

ใจเหมือนมีเปลือกหุ้มอยู่ ใจไม่มีอิสระ

วันใดที่เราออกสู่ทะเลได้ คือเข้าถึงธรรมแท้ๆ นะ ใจจะโล่งว่างเลยนะ

กว้างขวางไร้ขอบไร้เขต ไม่มีจุดไม่มีดวง ไม่มีที่ตั้ง

เพราะฉะนั้นใจไม่ต้องวิ่งไปวิ่งมาเหมือนที่เคยเป็น

ใจอยู่ในที่ทุกสถานเลย เต็มไปหมดเลย

เพราะฉะนั้นอย่างเวลาพวกเราภาวนา

เรามีปัญหาติดขัดหรือเกิดอะไรขึ้นนะ

เราระลึกถึงพระพุทธเจ้านะ เราจะสัมผัสท่านได้ทันทีเลย

พระพุทธเจ้าไม่ได้อยู่นิเดียว คุณธรรมของท่านยังครอบโลกเต็มโลกอยู่อย่างนี้

ใจเรานึกถึงขึ้นมาจิตใจเราก็สงบ ตั้งมั่น มีความสุขขึ้นมาฉับพลันเลยนะ

หรือบางครั้งภาวนาติดขัด ไม่รู้จะทำยังไงดี

ครูบาอาจารย์ก็อยู่ไกล เราไหว้พระสวดมนต์ เราตามรู้ตามดูของเราไป

บางทีธรรมะจะถ่ายทอดออกจากใจของเราเอง
หรือบางคนมีภาพประกอบ บางคนมีเสียง
เห็นพระพุทธเจ้าไปบอกบ้าง
เลยคิดว่าพระพุทธเจ้ามาจริงๆ นะ
จริงๆ จิตนั้นเองมันถ่ายทอดธรรมะออกมา
จิตใจโน้มเอียงที่จะอยู่กับธรรมะ
เวลาติดขัดขึ้นมาจิตจะสอนธรรมะได้ เป็นเรื่องแปลกนะ
ค่อยๆ ดู ทำให้พิสูจน์นะ ไม่ได้ชวนให้เชื่อ
ลองภาวนา ดู เอาซีดี เอาหนังสือหลวงพ่อกันไป ฟังไปอ่าน
แจกให้ฟรีนะ ฟังไปอ่านแล้วค่อยๆ สังเกตจิตใจของเราไป

พระปราโมทย์ ปาโมชฺสี

๑๐ มีนาคม ๒๕๕๐
สวนสันติธรรม

สารบัญ ⇐

บทที่ ๒ รักเหนือรัก (ต่อ)

ยกระดับรัก

ความรักไม่ได้อยู่ที่หัวใจ แต่อยู่ที่ใจทั้งดวง
เพราะหัวใจว่างไม่ถึงคืบ
ขณะที่ดวงใจแผ่กว้างได้ครอบคลุมโลกเท่าความรัก

เกิดมาตั้งแต่อ่อนแอแต่ออก พวกเราทุกคนถูกธรรมชาติฝึกให้เห็นแก่ตัว อยากได้อะไรต้องได้ ไม่ว่าจะอยากดูคนม อยากอยู่ในอ้อมอกแม่ อยากได้ของเล่น ฯลฯ คนอื่นต้องหามาให้ โดยไม่ต้องสนใจว่าใครเขาจะเหนื่อยยากขนาดไหน ไม่ต้องสนใจฟังว่าใครเขาจะอ่อนวอนให้หยุดแผ่เสียงอย่างไร ฉันจะเอาของฉันเสียอย่าง ใครจะทำไม

เมื่อโตขึ้น คนส่วนใหญ่ก็ยังไม่พ้นจากแรงทะยานอยากและความเห็นแก่ตัวแบบเมื่อแรกเกิดสักเท่าใด จะเขยิบขึ้นมานิดเดียว ก็คือความเข้าใจว่าไม่มีใครตามใจให้เราทุกอย่างเหมือนพ่อแม่เท่านั้น

ที่แน่ยิ่งกว่าอะไร คือ เราจะสนใจความอยากของตัวเองมากกว่าความทุกข์ของคนอื่นเสมอ!

รักแท้อาจสอนให้คุณเห็นแก่ตัวน้อยลง และค่อยๆยกระดับรักให้สูงขึ้น แต่คงดีหากคิดจะยกระดับความรักด้วยตนเองโดยไม่ต้องคอยรักแท้งการ เพราะบางครั้งรักแท้มาช้า หรือสายเกินกว่าที่คุณจะแก้ความเห็นแก่ตัวจัดเสียแล้ว

ความรักที่สูงเหนือกว่าภาคพื้นกามารมณ์ เรียกว่าความรักแบบพรหม คือเหล่าพรหมใช้ความรักแบบนี้เป็นเครื่องกำเนิด ตลอดจนเป็นเครื่องรักษาชีวิต จิตของพวกเขาทำนุรักได้โดยไม่ต้องอาศัยกามหล่อ อีกทั้งเป็นความรักไม่จำกัด ไม่เลือกหน้า

ไม่แบ่งชนชั้นวรรณะ เราจึงเรียกความรักแบบพรหมว่า ‘พรหมวิหาร ๔’ ซึ่งแปลตรงตัวว่า ‘เครื่องอยู่ของพรหม’

ความรักแบบพรหมจะทำให้คุณบังเกิดความเข้าใจว่า รักแท้เป็นสิ่งที่ตั้งต้นจากตัวคุณได้ ไม่ใช่ต้องรอขอความร่วมมือจากใคร

รักแท้แบบพรหมไม่เคยตามหาตัวคุณ แต่คุณต้องไล่ล่าหามันเอาเอง และเมื่อหาเจอ คุณจะย้อนกลับมาเปรียบเทียบได้ว่ารักแบบหญิงชายอยู่ต่ำกว่าระดับกว่าเพียงใด เป็นสุขน้อยกว่ากันขนาดไหน คุณจะเห็นถนัดว่า ก็เมื่อเท้าของคนเราจมอยู่ในโคลนตมแห่งกิเลส แล้วแสวงหาความรักกันด้วยมือที่เปื้อนโคลนตมแห่งกิเลส ความรักจะไม่เปื้อนมลทินอย่างไรได้

ต่อเมื่อมือเท้าสะอาดจากโคลนตมแห่งกิเลส นั้นเองความรักจึงอยู่ในมือได้โดยไม่เปื้อนมลทิน

รักได้โดยไม่ต้องรอความน่ารัก คือรักเหนือรัก เป็นรักในอุดมคติที่ทำได้จริง ลองมาดูเป็นข้อๆ คว้าว่าเหล่าพรหมท่านทำกันอย่างไร

๑) มีเมตตา

เมตตาในความรักแบบพรหม ก็คือความรู้สึกรักนั่นเอง แต่เป็นรักที่ไม่เจืออยู่ด้วยความเห็นแก่ตัว มีแต่ความปรารถนาให้ใครต่อใครเป็นสุข ซึ่งก็เป็นตรงข้ามกับความเกลียดชังหรือผูกใจพยาบาท อันเปรียบเสมือนไฟทางจิตที่ลุกโพล่งตลอดวันตลอดคืน โดยมีหัวใจร้อนๆเป็นถ่านเชื้อเพลิง

เริ่มรักแบบหญิงชาย คุณอาจถูกดึงดูดให้มา ‘ปรารถนาดีต่อกัน’ ด้วยเรื่องต่างๆ แต่ต่อมาเมื่อร่วมบุญ ร่วมกุศลทางกาย วาจา ใจ ก็อาจพัฒนาขึ้นเป็นความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งไม่ต้องอิงกามารมณ์ ต่อให้แยกจากกัน ไม่ได้อยู่ด้วยกันอีกแล้ว ก็ยังอยากให้อีกฝ่ายมีความสุขเสมอ ห่วงใยอยู่เสมอ เรื่องแต่หนหลังที่แล้วมาจะแค้นเคืองเพียงใด ก็ลืมได้หมด ไม่เก็บมาเป็นอารมณ์ทั้งหมด

ความเมตตาจึงเป็นเรื่องของใจล้วนๆ คุณเห็นใครมีเมตตาได้จากรังสีเยือกเย็นที่ฉายชัดจากนัยน์ตา หรือรัศมีความอบอุ่นอ่อนโยนที่แผ่ออกมาจากตัวให้รู้สึก

ใครที่ไปถึงความมีเมตตาอย่างใหญ่ ย่อมรู้สึกได้ถึงพื้นฐานความเป็นจิตที่หนักแน่น มั่นคง และแผ่รัศมีได้กว้างขึ้นเรื่อยๆ จึงเรียกว่า ‘แผ่เมตตา’ และเมื่อประกอบไว้ในอาการเช่นนั้นได้นานเกิน ๕ นาที จิตจะเข้าสู่ภาวะตั้งมั่นเป็นสมาธิอย่างใหญ่ เหมือนหัวตัวหายไป เหลือแต่ความเบิกบาน ยิ้มแย้ม และขยายขอบเขตรอยยิ้มกว้างไกลไพศาล ปิติสุขเบิกบานเหมือนน้ำพุที่ฉีดชานไม่รู้ลืมรู้เบื่อ

ความแผ่ไปแห่งรักอย่างไม่เลือกหน้า ไม่มีประมาณชนิดนั้น เรียกว่า ‘อัปมัณฺญาสมบัติ’ คือเป็นฉาน จิตใหญ่เป็นหนึ่งเดียว ประกอบด้วยความรู้สึกรักได้โดยไม่ต้องเห็นหน้าใคร ไม่ต้องมีคน ไม่ต้องมีสัตว์มาเป็นเป้ายิงความรักใส่ จิตแผ่ไปครอบคลุมปิติสุขจึงชานไกลขนาดรู้สึกว่าจะแผ่แผ่ความสุขไปถึงใครก็ได้ เป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ เป็นเทวดาหรือสัตว์นรกก็ได้

๒) มีความกรุณา

กรุณาในความรักแบบพรหม หมายถึงเอาความคิดจะลงมือช่วยใครต่อใครให้พ้นทุกข์ หรือที่สุขอยู่แล้วก็อยากช่วยให้สุขยิ่งขึ้นจนถึงความบริบูรณ์ไม่กลับไม่เปลี่ยน ซึ่งเป็นตรงข้ามกับความเห็นแก่ตัวและความตระหนี่ถี่เหนียว อันก่อความแห้งแล้งให้กับสังคมมนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย

เริ่มรักแบบหญิงชาย คุณอาจอยากได้รับความกรุณาจากอีกฝ่าย และไม่ค่อยอยากเป็นฝ่ายกรุณาเขาหรือเธอ อาจด้วยความกลัวเสียเปรียบ หรืออาจจะเห็นว่าเขาหรือเธอรักคุณมากกว่า ก็ต้องเอาใจคุณมากกว่า ทำอะไรให้คุณมากกว่า

แต่ต่อมาเมื่อร่วมบุญ ร่วมกุศลทางกาย วาจา ใจ ก็อาจพัฒนาขึ้นเป็นความอยากทำอะไรให้คนรักบ้าง อาจจะในรูปแบบของการตอบแทน แล้วเขยิบขึ้นเป็นความหวังดี คิตรีเริ่มช่วยเหลือเองโดยไม่ต้องรออีกฝ่ายทำให้ก่อน รวมทั้งไม่ได้หวังจะให้คนรักมาตอบแทนในรูปแบบเดียวกันหรือรูปแบบไหนๆด้วย

ถ้าต่อยอดพัฒนาจากกรุณาคณรักไปเป็นกรุณาสังคมผู้ด้อยโอกาส หรือกรุณาสัตว์
หน้าตาน่าสงสารทั้งหลาย ก็ย่อมไปถึงความกรุณาอย่างใหญ่ สะสมไว้เป็นสิบๆปีแล้ว
จิตจะแผ่กระแสเอื้อกเย็นโอบาร รวากับเป็นปราสาทราชวังให้ผู้สัมผัสใกล้ชิดได้รู้สึก

ความอยากช่วยเหลือไม่เลือกหน้า ไม่มีประมาณชนิดนั้น ถ้าตกถึงงาน มีความ
เป็นหนึ่งเดียว ก็เรียกว่าเป็นอัปมัญญาสมาบัติเช่นกัน แต่ทางเข้าของสมาบัติจะมี
ความยิ่งใหญ่มากกว่าการแผ่เมตตาเฉยๆ เนื่องจากพัฒนามาจากการสั่งสมบารมีลงมือ
ช่วยจริง

๓) มุทิตา

มุทิตาในความรักแบบพรหม คือการพลอยยินดีกับเรื่องดีของคนอื่น หมายถึงว่า
เมื่อเห็นใครได้ดี มีสุข มีความเจริญรุ่งเรือง ประสบความสำเร็จทางโลกหรือทางธรรม
ก็เกิดความแช่มชื่นโสมนัสตาม ซึ่งเป็นตรงข้ามกับความริษยา อันก่อความริ้วฉานให้
กับใครต่อใครทั้งโลกมาชั่วนานาน

เริ่มรักแบบหญิงชาย คุณอาจพลอยดีใจไปกับความสำเร็จหรือความเจริญก้าวหน้า
ของคนรัก แทบเหมือนเป็นเรื่องน่ายินดีของตนเอง เพราะหน้าตาของคุณอยู่คู่เขา
เมื่อใบหน้าของเขาใหญ่ขึ้น ใบหน้าของคุณก็พลอยใหญ่ตามไปด้วย

ทว่าพอเลิกเป็นคนรักกัน ความพลอยดีใจของคุณอาจกลับเปลี่ยนเป็นหมั่นไส้
ไม่สบอารมณ์ ไม่อยากได้ยินเรื่องดีๆที่เป็นมงคลของคนรักเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้า
ได้ยินว่าพบคนใหม่ที่ดีกว่าคุณ ให้ความสุขได้มากกว่าที่คุณเคยให้ อันนี้อย่าว่าแต่จะ
พลอยยินดี แค่เอาตัวให้รอดจากการกระอักเลือดเสียก่อนก็ยากแล้ว!

ความรักแบบพรหมจะไม่คำนึงว่าใครเคยเป็นคนรัก ใครกำลังเป็นคนชัง ขอให้
เป็นคนเถอะ ขอให้เป็นสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตใดๆเถอะ ถ้าได้ดีเป็นพลอยชื่นใจด้วยได้หมด

การฝึกให้ยินดีกับทุกคนนับเป็นเรื่องยาก เพราะความริษยาหรือความพยาบาท
มักออกมาขวางหน้า ยิ่งเค้นยิ่งฟืด เหมือนจะให้เสแสร้งแกล้งยินดีที่คนรักเก่าไปได้
คนใหม่ดีกว่าตนนั้น มันผิดธรรมชาติเอามาก

ทางเดียวที่คุณจะชื่นใจได้กับความสุขความเจริญของคนและสัตว์ไม่เลือกหน้า คือ ต้องคอยแผ่เมตตาและกรุณามากจนเกิดสมาธิ จิตตั้งมั่น ชานปีติสุขเยือกเย็นได้โดยไม่ต้องมีใบหน้าใครเป็นเครื่องเหนี่ยวนำ ทำได้อย่างนั้นธรรมชาติของใจคุณถึงจะต่างจากเดิม จิตของคุณจะพลอยยินดีกับใครต่อใครไปเองโดยไม่ต้องฝืน เพราะสิ่งเดียวที่จิตคุณต้องการคือความสุขในรัก ไม่อยากเสียสุขในรักให้กับกิเลสคู่ปรับ อันได้แก่ ความริษยาและความพยาบาทแต่อย่างใด

ความสามารถเข้มข้นกับผู้อื่น เมื่อสะสมให้มากอย่างไม่เลือกหน้า ไม่มีขอบเขตประมาณแล้ว ย่อมเข้าถึงอภิมัญญาสมบัติได้เช่นกัน เพียงมีความโสมนัสกับเรื่องดีของใคร ใจก็ห่วงงเป็นอารมณ์แห่งฉานได้แล้ว

สรุปคือสิ่งที่จะรักษาความสุขไว้ได้ ก็คือความพลอยยินดี ไม่ใช่ความริษยาพยาบาทนี้เองมุทิตาจึงเป็นหนึ่งในสิ่งที่พรหมต้องมี หากยังบกพร่อง หากยังมีข้อบกพร่อง ก็ยังนับเป็นพรหมไม่ได้ครับ

หมายเหตุไว้ด้วย ว่าไม่ใช่ช่วยยินดีหรือพลอยเข้มข้นจะไปหมด เป็นต้นว่าเห็นคนยิงชู้ดับคามือ แก่แค่นสำเร็จ เลยพลอยตบมือหัวเราะไปกับเขา นั่นเท่ากับคุณร่วมยินดีในการฆ่า ซึ่งก็จะมีส่วนแห่งบาปอันเกิดจากการฆ่า ไม่ใช่มุทิตาแบบพรหมแน่นอนครับ

๔) มีอุเบกขา

อุเบกขาในความรักแบบพรหม คือการมีใจเป็นกลางกับกรรมของคนอื่น เพราะเห็นตามจริงแล้วว่าใครทำอะไร ย่อมได้รับผลสอดคล้องตามนั้น

โดยทั่วไปความรักแบบหญิงชายจะไม่สอนให้คุณเป็นกลางวางเฉย เพราะเมื่อเห็นคนรักประสบทุกข์ ก็ย่อมอยากยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ตลอดจนทำทุกอย่างเพื่อให้คนรักพ้นความผิด แม้จะต้องเป็นคนทำผิดเสียเอง

ตรงข้าม เมื่อเห็นคนรักเก่าประสบสุข ก็จะมีใจอยากแข่งให้เจอความทุกข์เสียบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคุณยังคงเสียอกเสียใจกับการเลิกรากัน คุณอาจถึงขนาดอยากทำตัวเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ของเขาเสียเองเลยก็ได้

อุเบกขาแบบพรหมเกิดขึ้นได้สองระดับ ระดับแรกคือการทำความเข้าใจด้วยสติปัญญาแบบนิกคิต คือสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ทุกคนต่างเคยทำทั้งบุญและบาป เมื่อบุญถึงเวลาผลดอกออกผลเต็มที ก็ย่อมไม่มีสิ่งใดทำให้เจ้าของบุญต้องเป็นทุกข์ เช่นเดียวกับเมื่อบาปถึงเวลาผลัดผลเต็มทีกำลัง ก็ย่อมไม่มีสิ่งใดทำให้เจ้าของบาปเป็นสุขไปได้เช่นกัน

ความเข้าใจในระดับนิกคิตนั้น จะให้ผลเป็นความรู้สึกวางเฉยได้ก็ต่อเมื่อคิดบ่อยเห็นเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับใคร ถ้าช่วยได้ก็ช่วยด้วยความกรุณาแบบพรหม แต่หากช่วยไม่ได้ก็ต้องคิดวางอุเบกขาแบบพรหมว่าเป็นกรรมของเขาเช่นกัน

อีกระดับหนึ่งที่เหนือกว่านั้น คือการหยั่งรู้เข้าไปในเรื่องของกรรมวิบากจริงๆ คือจิตเกิดอภิญญาอันมีสมาธิขั้นสูงเป็นบาทฐาน คือเมื่อเรียนรู้ไว้มากกว่าร่างกายเป็นผลของกรรมเก่า รูปร่างหน้าตาเป็นผลของกรรมเก่า เพศเป็นผลของกรรมเก่า ชะตากรรมทั้งหลายเป็นผลของกรรมเก่า ก็สามารถใช้จิตตรวจสอบดูความจริงอันเป็นเบื้องหลังกรรมทั้งหมดเหล่านั้น

เมื่อจิตมีกำลังมากพอ ย่อมเกิดญาณหยั่งรู้ และพบว่ากรรมวิบากเป็นความจริง โดยจะเห็นเป็นเรื่องราวไป เช่น เมื่อพบว่าคนรักเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนท้องถนน จู่ๆมีรถบรรทุกถลาเข้าป้ายจอดจนยับเยินไปทั้งคัน แทนที่จะร้องไห้คร่ำครวญ ตัดพ้อต่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าทำไมไม่เห็นดูแลคนดี ผู้มีอภิญญาย่อมตรวจดูได้ด้วยตนเอง โดยหน่วงนิมิต โศกนาฏกรรมของคนรักไว้ด้วยใจ แล้วน้อมนึกว่าโศกนาฏกรรมนี้มีสิ่งใดเป็นต้นเหตุ

ด้วยความแก่กล้าของญาณ ผู้ทรงอภิญญาก็อาจเห็นถนัดว่าคนรักเคยไปซุ่มดักฆ่าใครกลางทางเอาไว้แต่ปางก่อน มาชาตินี้ถึงจุดตัดของเวลาที่ต้องเสวยผลบาปนั้น จึงบันดาลให้ต้องตายอนาถกลางทาง ทั้งหมดหาใช่การกลั่นแกล้งหรือการดูตายจากภูตผีหรือเทวดาที่ไหนเลย

คุณจะทราบด้วยญาณ ว่าปาณาติบาตหนักๆที่เคยทำไว้ มักวางแผนให้เจ้าของกรรมต้องตายด้วยอุบัติเหตุก่อนที่จะเกิดมามีเลือดเนื้อเสียอีก ด้วยความหยั่งทราบนี้เอง คุณจึงไม่ตีโพยตีพายโวยวายกับใคร แต่จะสงสารสัตว์โลกเท่าเทียมกัน แม้แต่คน

ที่กำลังอยู่ดีมีสุข คุณก็จะไม่รู้สึกว่าเขา ‘เคราะห์ดี’ ไปกว่าคนที่กำลังประสบเคราะห์ร้ายแต่อย่างใดเลย

ทุกคนโชคร้ายที่ไม่รู้เรื่องกรรมวิบากเหมือนกันหมด!

อุเบกขาแท้จริงระดับพรหมที่อยู่เหนือมนุษย์ ใจจึงเป็นกลาง แน่นแฟ้นยิ่งกว่าแผ่นดิน ผิดว่าตามผิด ถูกว่าตามถูก ไม่ปล่อยให้ความรักหรือความเกลียดมาครอบงำได้ จิตจึงเป็นอิสระ และพร้อมจะเข้าถึงฌาน เป็นอัมปณัญญาสมบัติได้ทุกเวลา

สำหรับอุเบกขาที่ฝึกได้ในชีวิตคือนะครับ เอาแค่ให้ชีวิตคู่เป็น ‘สนามฝึกดัดจิต’ ก็พอแล้ว คนเราไม่เห็นตัวเองผิด เห็นแต่ตัวมีความชอบ และเห็นแต่ความผิดของคู่ครอง แล้วบางทีที่รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองผิด ก็ดันทุรังจัดเจตมูลข้างๆคูๆมาบิบให้คนรักยอมรับว่าตนเองถูกให้จงได้

ที่ผ่านมาเมื่อผิดแล้วไม่ว่าตามผิด ทำให้จิตบิดเบี้ยว ถึงตอนครองคู่ก็อาจอาศัยชีวิตคู่เป็นสนามฝึกดัดจิตให้ตรง โดยเริ่มจากการยอมลงให้กับเหตุผล ตอนแรกๆอึดตบะจะยังหนา ไม่เอื้อให้อยากยอมรับ แต่เมื่อพิจารณามากเข้า ย้ำกับตัวเองมากเข้าว่า ทำอย่างนี้เราผิดจริง หรือทำอย่างนั้นเรามีส่วนผิดด้วย เลิกคิดค่าแกตัวต่างๆนานา ผ่านเดือนผ่านปีคุณจะเป็นคนจิตตรง เห็นอะไรตามจริงอย่างเต็มตัว โดยไม่ต้องฝืนใจอีก

ดังตฤณ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สารบัญ

ระลึกชาติ (ต่อ)

สำหรับการระลึกชาติของผม อยู่ตรงกลางระหว่างความมกมายกับวิชาครับ เพราะทุกอย่างเริ่มต้นด้วยความอยากรู้อย่างไม่พร้อมจะรู้ และโลกนี้ก็เต็มไปด้วยประตูละเอียด คนเราผูกใจมั่งหวังสิ่งใด วันหนึ่งก็ต้องเจอประตูหรือสะพานที่จะพาไปสู่สิ่งนั้น เหมือนคนที่สอต่อสายสายตาหาอยู่ เดินไปเรื่อยๆก็ต้องพบ

ดังเช่นที่ผมอยากให้ใครสักคนบอกว่าตนเองเป็นใครในอดีตชาติ ทำไมถึงเกิดมาพร้อมกับความรู้สึกลึกลับไม่เข้ากายไม่ออก ผมก็เจอสะพานเชื่อม กล่าวคือวันหนึ่งคุณครูสอนชีววิทยาชั้นมัธยม ๔ เล่าให้ฟังว่าเพิ่งไปหาคนมีญาณมา คนๆนี้สามารถรู้เห็นเรื่องราวต่างๆได้โดยไม่ต้องรู้จักกันมาก่อน

ผมตื่นเต้นมาก และช่างบังเอิญเสียนี้กระไร บ้านของผู้วิเศษท่านนั้นใกล้บ้านผมแค่คนละฟากถนน ผมจึงพบท่านสนใจอย่างง่ายดาย และคำแรกที่ท่านทัก ทำเอาผมตะลึงจิงจิง คือการถามว่าผมเกิดปีแพะหรือเปล่า?

กับใครคนหนึ่งที่ไม่เคยเจอกัน แต่กลับล่วงรู้เกี่ยวกับตัวเราโดยไม่ทันต้องบอกแน่นอนครับ ผมไม่มีทางอื่นนอกจากเชื่อว่าคนๆนั้นมีญาณจริงสมคำร่ำลือ นั่นทำให้ไม่ลังเล รับถามสิ่งที่อยากรู้ที่สุดในชีวิตช่วงนั้น คือชาติอดีตของผมเป็นมาเป็นไปอย่างไร โฉนชาตินี้จึงรู้สึกขาดๆเกินๆมาตลอด

ท่านช่วยเข้าสมาธิดูให้ ครูหนึ่งท่านก็ลืมหูลืมตาขึ้นมาตอบว่า

“ขอให้หันมาฝึกปฏิบัติธรรมเถื่อนะ แล้วจะรู้ว่าเรานะ เป็นใคร”

น่าแปลก อะไรบางอย่างในน้ำเสียงหนักแน่นเจือเมตตาของท่าน กระชากความรู้สึกของผมให้บังเกิดวูบแห่งความสลัดใจอย่างแรง ความคิดผุดขึ้นในหัวทันทีว่า

“เราไม่ได้เป็นใครเลยนะสิ ถึงไม่มีสิทธิ์จำได้!”

นี่ออกไหมครับ? ถ้าเราเป็นใครสักคนหนึ่งจริงๆ ทำไม่ถึงไม่รู้ตัวล่ะ? ถ้าเราเป็นใครสักคนหนึ่งจริงๆ ทำไม่ถึงเหลือแต่ใครอีกคนที่ไม่รู้จักตัวเอง จำตัวเองไม่ได้ ต้องวิ่งรอกถามคนอื่นอย่างนี้?

สรุปคือผมไม่ได้คำตอบเรื่องอดีตชาติจากท่านผู้มีญาณหยั่งรู้ แต่กลับได้ความสลดใจอย่างแรงมาแทน

ตราบไต่ยังไม่หมดกิเลส ความโง่แบบเก่าแม้หายไปก็มีความโง่แบบใหม่มาแทนที่ หรือบางทีความโง่แบบเก่าอาจหายไปเพียงชั่วคราว ไม่นานมันก็จะแว่วเวียนกลับมาอีก ช่วงนั้นผมยังไม่ศึกษาพุทธศาสนา ความอยากรู้อยากเห็นเรื่องจึงไม่สิ้น ผมยังคงแว่วเวียนไปหาท่านผู้มีญาณอยู่เรื่อยๆ ประชาชาวโลกที่อยากรู้ชะตากรรมในอนาคตของตน

และพอเจอหน้าท่านบ่อยเข้า ในที่สุดก็อยากรู้อดีตชาติขึ้นมาใหม่จนได้ จึงเข้าคำถามอีก ท่านคงเห็นผมอยากรู้ไม่เลิกเสียที จึงอนุเคราะห์ด้วยการตอบสั้นๆว่าผมเคยบวชพระ ชื่อก็โหลๆแบบลูกคนจนทั่วไป ประมาณนายสุขนายสมอะไรเทือกนั้น

การฟังคำตอบจากคนที่รู้อะไรจริงๆ มันมีกระแสความจริงยิ่งมากระทบใจเรา ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองเคยเป็นพระ แต่พอฟังผู้รู้บอก ก็รู้สึกวูบๆวาวๆรำไร เหมือนความเป็นปัจจุบันนั้นหายไปแวบหนึ่ง กลายเป็นใครอีกคนที่แตกต่าง ทว่าชั่วครู่แห่งความอึ้งงันนั้นก็ล่องหนอย่างรวดเร็ว เฉกเช่นความรู้สึกอันเป็นอุปาทานทั้งหลาย

กลับบ้านบ้าน ผมเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงชื่อในอดีตชาติด้วยความรู้สึกถึงจริงถึงฝัน ถามตัวเองแล้วๆเล่าๆว่าเรานะหรือเคยเป็นพระ?

ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่นในคืนหนึ่ง ผมรู้ตัวว่ากำลังฝัน เหมือนรู้ตัวตามปกติว่าเราเป็นใครคนหนึ่ง คืนเคย ไม่แปลกใจที่กายนุ่งห่มจีวร ส่วนใจถูกห่อหุ้มด้วยความเบื่อหน่าย เนือยเนย และอยากวิ่งหนี คล้ายคนขลาด หรือคล้ายคนไร้ความรู้สึก ไมอึ้งซังชอบกับอะไรอีก แค่อยากทิ้งทุกอย่างไปให้หมดเท่านั้น

ผมตื่นขึ้นงงๆ ทราบว่าฝันไป ทราบว่านั่นไม่ใช่การระลึกชาติ แต่ขณะเดียวกันก็ทราบว่าบางสิ่งเกิดขึ้น เหมือนนิมิตแสดงให้เข้าใจบางสิ่ง เพียงแต่ยังไร้ภาษาอธิบายเป็นคำๆ

นี่กลัวประสบการณ์ที่ไม่เหมือนผืนนั้นนิดๆ ยิ่งคนเกรงจะรู้จักตัวเองดีเกินไป และจำต้องยอมรับอะไรที่ไม่น่ายอมรับ เพราะตลอดมาผมหาต้นตอของความรู้สึกผิด ผังจิตผังใจ ไม่ใช่ต้นตอความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

ผมฝันติดๆกันหลายคืน เห็นตัวเองครองจีวร รู้สึกเบื่อหน่าย แล้วก็วิ่งหนี การวิ่งหนีทำให้รู้สึกถึงความขลาด ความเบื่อหน่ายจุกอกทำให้รู้สึกถึงความอยากจะทำ พอคิดถึงนิมิตและความรู้สึกเหล่านั้นยามตื่น ผมก็เหมือนตาสว่าง และค่อยๆยอมรับอย่างเข้าใจ ว่าโครงสร้างพื้นฐานของชีวิตจิตใจเย็นพื้นอยู่บนการหลบหนี ความอยาก บิดภาระให้พ้นตัว ทั้งที่ภาระยังไม่สิ้น และนั่นก็เป็นที่มาของความรู้สึกผิดอันยากจะอธิบายมาทั้งชีวิต

นั่นเป็นแค่จุดเริ่มต้นครับ ผมแค่ได้จักซอร์ขึ้นเล็กๆมาเพียงสองสามขึ้น เป็นเครื่องหมายบอกเพียงเลาๆ เป็นเค้าเป็นเงาว่า โครงสร้างชีวิตของผมนั้น หากเจาะให้ถึงรากอันเป็นที่มาก่อนเกิด ก็ต้องเริ่มด้วยนิมิตของพระภิกษุ ความเบื่อหน่าย การละทิ้งหน้าที่ และความรู้สึกผิดจากการหลบหนี มันค่อนข้างกระจัดกระจายเหมือน ขึ้นส่วนจักซอร์ที่อยู่ไกลกัน ขาดตัวเชื่อมให้เห็นความเกี่ยวข้อง ทราบแต่ว่าถ้าหาชิ้นอื่นๆที่เหลือได้ ถึงจะคู่รู้เรื่องเป็นรูปใหญ่รูปหนึ่ง

ดังตฤณ

หมอดูทักว่าเป็นคนเก็บเงินไม่อยู่

แก้ตัวไปจะลำบาก

โดย Aims Astro

ถาม - หมอดูทักว่าดิฉันเป็นคนเก็บเงินไม่อยู่ แก้ตัวไปจะต้องลำบาก ซึ่งก็พบว่าตัวเองเป็นแบบนี้จริงๆ ทั้งที่ไม่ได้มีการอะไรมากมาย ได้เงินเยอะพอสมควร แต่ก็ใช้แบบเดือนชนเดือน ไม่ค่อยมีเงินเหลือเก็บ กลัวว่าจะต้องเดือดร้อนตอนอายุมาก จะสามารถแก้ดวงให้เก็บเงินได้บ้างไหมคะ

เรื่องเก็บเงินไม่อยู่ และกลัวว่าตอนแก่จะลำบาก ดิฉันได้ยินจากลูกค้ามารับเป็นระยะๆ ในฐานะที่มีประสบการณ์ตรงคือเป็นคนที่ไม่เก็บเงินไม่อยู่มาก่อน บอกได้เลยว่า จะต้องแก้ที่นิสัยการใช้จ่ายของตนเอง แม้ว่าดวงจะบอกถึงลักษณะการใช้เงิน ซึ่งสะท้อนนิสัยที่สั่งสมมาได้ แต่แก้ไขได้ด้วยกรรมปัจจุบัน คือการปรับพฤติกรรม และทัศนคติในการใช้เงินค่ะ

การไม่มีเงินให้เก็บกับการมีเงินแล้วเก็บไม่อยู่ สองกรณีนี้ไม่เหมือนกันค่ะ โหรา (ไม่) คาใจฉบับนี้ขอเสนอเฉพาะประเด็นปัญหาเรื่องการมีรายได้พอสมควร แต่กลับไม่มีเงินเก็บ ทั้งนี้ดวงบอกได้ว่าเจ้าชะตาใช้เงินแบบไหน คนที่มีปัญหาทำนองนี้ ดวงจะออกมาทำนองว่าไม่สนใจจัดการการเงิน ขาดวินัยในการใช้จ่าย หรือไม่ก็รู้สึกว่าการบริหารเงินเป็นเรื่องไม่สำคัญ หรือเป็นเรื่องยาก ปัญหาของแต่ละดวงอาจแตกต่างกันไป แต่ผลลัพธ์คือเงินไม่ค่อยเหลือเก็บเหมือนๆ กันค่ะ

เรื่องราวทำนองนี้ดิฉันเข้าใจได้ดีจากพฤติกรรมแย่ๆ ของตัวเองในอดีต ที่ใช้เงินเดือนชนเดือน ได้มาใช้ไป ทั้งที่รายได้ดีพอสมควร แต่ไม่เคยมีเงินเก็บเพราะหมดไปกับของกระจุกกระจิกซึ่งซื้อตามอารมณ์เพราะอยากได้หรือเพื่อแก้เครียด บางครั้งซื้อของลดราคา โดยเฉพาะเสื้อผ้านั้นตอนจ่ายเงินดีใจว่าได้ของถูก แต่สำหรับคนรูปร่าง

ไม่ได้มาตรฐานอย่างดิฉัน เสื้อผ้าลดราคาที่ห้ามลองก่อนซื้อ หลายชิ้นใส่ไม่ได้ ได้มาแล้ววางไว้เฉยๆ เรียกว่าสูญเงินไปเปล่าๆ ค่ะ

หลังจากที่ผ่านหายนะทางการเงินมาแล้ว ดิฉันก็เกิดความตระหนักรู้ว่า ถ้ายังไม่มีการวินัยในการใช้เงินแบบนี้ ต่อไปจะต้องลำบากแน่นอน เพราะอายุก็มากขึ้นทุกวัน จึงพยายามหาความรู้ด้านการจัดการทางการเงิน จนได้เปลี่ยนวิธีการใช้จ่ายไปแล้ว ที่ผ่านมาเมื่อได้เงินมาก็จะ “ให้รางวัลตัวเอง” ด้วยการซื้อของตามใจอยาก โดยเฉพาะเครื่องสำอาง แต่เดี๋ยวนี้เลือกที่จะเก็บออมก่อน เปลี่ยนจากให้รางวัลตัวเองด้วยความพึงพอใจชั่วคราว มาเป็นการออมเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตแทน

นอกจากเก็บออมโดยยึดหลักจ่ายให้ตัวเองก่อนแล้ว ก็เสริมสร้างนิสัย “คิดก่อนซื้อ” พิจารณาก่อนว่าเป็นของจำเป็นหรือไม่ เพราะพบว่าตัวเองจ่ายเงินเพื่อความพอใจแต่ไม่ให้อะไรในระยะยาวไปเป็นจำนวนที่ไม่น้อยเลย ยิ่งเคยแนะนำลูกค้าบางรายที่หัวอกเดียวกันว่า ถ้าอยากรู้ว่าซื้อของที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์มาเท่าไรก็ให้ลองสำรวจตู้เสื้อผ้า ชั้นวางรองเท้า รวมทั้งโต๊ะเครื่องแป้ง แล้วบวกจำนวนเงินที่จ่ายไป แต่ไม่ได้ใช้ของนั้นๆ หรือใช้น้อยมาก ซึ่งบางคนบอกออกมาว่า “ไม่เอา ไม่กล้า กลัวความจริง” (- -')

ถ้าอยากจะแก้พฤติกรรมนี้ ขอให้เริ่มจากการที่ได้รายได้มาเท่าไร ให้หักเก็บไว้เลยร้อยละ ๑๐ เป็นอย่างน้อย เป็นการจ่ายให้ตัวเองก่อน ทำเหมือนว่าไม่มีเงินก้อนนี้อยู่ในโลก ต้องใจแข็งนะค่ะ แรกๆ จะรู้สึกว่าการขาดแคลนนิดหน่อย แต่ต่อไปจะชินเอง แล้วเพิ่มสัดส่วนการออมให้มากขึ้นเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไม่เขียนจนเคร่งเครียด จากนั้นนำไปลงทุน ซึ่งดิฉันก็แนะนำให้เหมาะกับดวง ลูกค้านานาคนที่ตรวจดวงแล้วเห็นว่าลงทุนในหุ้นได้ ก็ขอให้ลองไปหาความรู้ เพราะจะลงทุนในสิ่งใดก็ตามก็ควรเข้าใจในสิ่งนั้นเสียก่อน บางท่านที่เห็นว่าไม่ชอบเรื่องหุ้น ก็แนะนำให้ลงทุนในด้านอื่นๆ เช่น พันธบัตร ทองคำ เพชร อสังหาริมทรัพย์ประเภทต่างๆ ฯลฯ

การเก็บหอมรอมริบเป็นเรื่องที่สำคัญมาก อย่าลืมว่าวันหนึ่งเราก็ต้องอายุมากขึ้น ต้องหยุดทำงาน ฉะนั้นต้องมีการออมและลงทุนเพื่ออนาคตที่มั่นคงของตัวเอง จะได้ไม่ลำบากและไม่เป็นภาระสังคม โดยเฉพาะคนที่ต้องเลี้ยงทั้งตัวเองและพ่อแม่ ถ้า

ไม่มีเงิน เราจะดูแลบุพการีได้ไม่เต็มທີ່นัก และถ้าไม่ออมไว้สำหรับใช้ในอนาคตพวกเราจะลำบากกันแน่ๆ ค่ะ

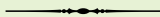
ที่ต้องเขียนเดือนแบบนี้ เพราะมีรายงานการวิจัยที่คาดการณ์ว่าภายในปี ๒๕๖๘ ประเทศไทยจะมีผู้สูงอายุ ๖๐ ปีและมากกว่า ซึ่งถือว่าเป็นผู้สูงอายุ ถึงร้อยละ ๒๐ ของประชากรทั้งหมด - เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะความก้าวหน้าทางการแพทย์และการสาธารณสุขที่เพิ่มขึ้น ทำให้การเพิ่มของผู้สูงอายุมากขึ้น สวนทางกับอัตราการเจริญพันธุ์ ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๔๙ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๑.๖๑ พุด่างๆ ว่าครอบครัวหนึ่งมีลูกไม่ถึง ๒ คน - สรุปความว่าตอนนี้ประเทศไทยของเรา มีคนเกิดน้อยลง แต่มีคนสูงวัยมากขึ้น ส่งผลให้ในอนาคตจะเกิดสภาวะ ๑ : ๒ : ๔ คือคนรุ่นลูก ๑ คน ต้องดูแลคนรุ่นพ่อแม่ ๒ คน คนรุ่นพ่อแม่ ๒ คน ต้องดูแลคนรุ่นปู่ย่าตายาย ๔ คน - ทำให้เป็นที่คาดการณ์ได้ว่าในวันที่ย่างอายุของพวกเรามากขึ้น มีชีวิตที่ยืนยาวขึ้น แต่กลับมีคนจ่ายภาษีซึ่งส่วนหนึ่งจะต้องจัดสรรเป็นสวัสดิการของคนสูงวัยน้อยลง เพราะฉะนั้นจึงต้องเตรียมตัวตั้งแต่เนิ่นๆ นะคะ

สิ่งที่ควรจะทำควบคู่กันไปกับการจัดการการเงินก็คือการทำทานอย่างสม่ำเสมอ ในจำนวนที่เหมาะสมและไม่เบียดเบียนตัวเอง ด้วยใจที่สละออกไม่ใช่ทำเพราะหวังผล จริงอยู่ว่าเราจะต้องเก็บเงินเพื่ออนาคต แต่ไม่ควรเป็นคนใจคอคับแคบและตระหนี่ อานิสงส์ประการหนึ่งของทาน ก็คือทำให้มีทรัพย์มาก นอกจากนี้ยังควรรักษาศีล ทำให้ครบถ้วน ซึ่งศีลข้อสองของเบญจศีลคือ อทินนาทานาเวรมณี ว่าด้วยการไม่เบียดเบียนในทรัพย์ของผู้อื่น วิบากดีประการหนึ่งของการรักษาศีลข้อนี้ก็คือไม่พบความพินาศของทรัพย์สิน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการปฏิบัติภาวนาเจริญสติตามรู้กายใจไปตามจริง จะได้พร้อมทั้งการเตรียมเงินและการเตรียมบุญ เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตอย่างมีความสุขค่ะ

1 จิราวัฒน์ จารุพันธ์. “ไทยหนีไม่พ้นวิกฤตสังคมผู้สูงอายุ.” หมายเหตุประชาชน. เติลนิวส์. ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑.

2 เกื้อ วงศ์บุญสิน. “โครงสร้างของครอบครัวไทย.กำลังกลับตาลปัตร!!” มติชน. ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ : ๗.

3 เกื้อ วงศ์บุญสิน. “สังคม สว. (ผู้สูงวัย)” มติชน, ปีที่ ๒๙ ฉบับที่ ๑๐๔๕๒ ,
๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๙ : ๗.

สำหรับท่านที่สนใจดูดวง รายละเอียดตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro>

สารบัญ ↩

สุภาชิตนนานาชาติ

Blind belief is dangerous.

ความเชื่ออันไม่ประกอบด้วยปัญญาเป็นอันตราย

สุภาชิตเคนยา

ถอดความโดย kolf

*A bird that you set free may be caught again,
but a word that escapes your lips will not return.*

นกที่ท่านปล่อยให้เป็นอิสระอาจจะถูกจับได้อีกครั้ง
แต่คำพูดที่หลุดจากปากท่านไปแล้วไม่สามารถเรียกคืนได้

สุภาชิตยิว

ถอดความโดย ภิรมมา

By learning you will teach; by teaching you will learn.

จากการเรียนรู้ท่านจะสอน จากการสอนท่านจะเรียนรู้

สุภาชิตละติน

ถอดความโดย คนไกลวัด

Do not fear going forward slowly; fear only to stand still.

จงอย่ากลัวที่จะก้าวไปข้างหน้าอย่างช้าๆ
สิ่งที่ควรกลัวมีเพียงอย่างเดียวคือการย่ำอยู่กับที่

สุภาจิตจีน

ถอดความโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

A man is judged by his deeds, not by his words.

คนถูกพิพากษาจากการกระทำของเขา ไม่ใช่จากวาจาของเขา

สุภาจิตรัสเซีย

ถอดความโดย คนไกลวัด

Daylight follows a dark night.

แสงสว่างแห่งทิวาจักตามมาหลังราตรีที่มีดมน

สุภาจิตมาไซ

ถอดความโดย ภริมา

He is rich enough that wants nothing.

เขารวยเพียงพอเพราะเขาพอเพียง

สุภาจิตโปแลนด์

ถอดความโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สารบัญ ←

Independence Day

ถล่มต่างดาวมาล้างโลก

โดย ชลนิล

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียอรรถรสในการชมภาพยนตร์

วันที่ ๒ กรกฎาคม

รอยเท้านักบินอวกาศบนดวงจันทร์เริ่มสั่นสะเทือน เมื่อมียานมหายักษ์กำลังบินผ่าน
สถาบันค้นคว้าสิ่งมีชีวิตนอกโลก ที่นิวแม็กซิโกจับสัญญาณจากต่างดาวได้

มันถูกส่งมาจากดวงจันทร์ ห่างไปเพียงแค่ ๓๗๕,๐๐๐ กิโลเมตรเท่านั้น
ยานอวกาศลำนี้มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางเกินกว่า ๕๕๐ กิโลเมตร
ใหญ่ประมาณ ๑ ใน ๔ ของดวงจันทร์
และมันได้ส่งยานลูกที่มีขนาดหน้าตัดกว้างเกิน ๑๕ ไมล์ จำนวนเกือบ
๓๖ ลำมายังโลก

ยานเหล่านั้นเคลื่อนมาหยุดที่จุดสำคัญตามเมืองใหญ่ ๆ
สัญญาณจากต่างดาวเริ่มแผ่ลง เสมือนเป็นการนับถอยหลัง
ยานแต่ละลำเริ่มเปิดออก ชาวโลกที่เห็นต่างคิดว่ามันคือการเปิดประตูสู่มิตรภาพ
ทว่า...มันไม่ใช่
ลำแสงทำลายล้างถูกจุดขึ้น และยิ่งออกมายังเมืองสำคัญ ๆ พร้อมกัน
มหาวิบัติเริ่มขึ้นแล้ว!

วันที่ ๓ กรกฎาคม
ยานอวกาศลอยนิ่งเหนือซากปรักหักพังที่ตนเพ่งย้ำอย่างไม่มีหระ
มนุษย์โลกรู้แล้วว่าพวกมันไม่ได้มาอย่างมิตร
ต่างดาวเหล่านั้นเป็นพวกอพยพจากดาวดวงหนึ่งไปยังอีกดวงหนึ่ง

เดินทางพร้อมกับอารยธรรมและประชากรทั้งมวลของมัน
มาเพื่อกินพืชพันธุ์ธัญญาหารของดาวดวงนั้น ๆ จนหมด
ก่อนจะย้ายถิ่นฐาน สู่ดาวดวงต่อไป...

ชาวโลกต้องต่อสู้ เพื่อกอบกู้โลกภัยครั้งนี้
เครื่องบินจำนวนมากถูกส่งออกไปสู้ ทั้งยังยิงนิวเคลียร์ใส่ยานผู้รุกราน
ผลคือล้มเหลว พ่ายแพ้
ยานของมันมีเกราะป้องกันชั้นดีที่อาวุธใด ๆ ไม่สามารถกล้ำกราย
เหล่าทหารหาญ นักบินของชาวโลกล้วนประสบกับความสูญเสีย
เกินกว่าจะทำใจยอมรับได้

วันที่ ๔ กรกฎาคม

ท่ามกลางความมืดท้อ หมืดหวัง หดหู่ใจ

ก็มีนักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่ง คิดใช้ไวรัสคอมพิวเตอร์
เข้าไปสลายเกราะป้องกันของต่างดาว
เพื่อให้มนุษย์โลกสามารถสู้กับพวกมันได้อย่างทัดเทียม
ความหวังที่จะมีชีวิตรอดของเหล่านมนุษย์ชาติบังเกิดขึ้น
แต่ละประเทศต่างได้รับข่าวนี้ และร่วมมือวางแผนโจมตต่างดาวพร้อมกัน

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่ทุกคนในโลกเกิดความสามัคคี
ไม่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ไม่มีการแบ่งเขาแบ่งเรา ไม่มีการแบ่งเชื้อชาติ ศาสนา
ชาวโลกทุกคนต่างร่วมมือ ร่วมใจต่อสู้ เพื่อให้พ้นวิกฤตครั้งนี้ให้ได้

และแล้วการต่อสู้ครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์โลกก็บังเกิดขึ้น
ทั้งโลกรวมใจเป็นหนึ่ง พร้อมรักสามัคคี ไม่มีความแตกแยก
มีหรือจะไม่สามารถเอาชนะเหล่าอริร้ายต่างดาวได้

ในหน้าประวัติศาสตร์โลกคงต้องจารึกเหตุการณ์ครั้งนี้ไว้
เหตุการณ์ที่ไม่มีใครเคยคิดฝันว่ามันจะเกิดขึ้น...

ไม่ทราบว่าเป็นความจริง จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้บ้างหรือเปล่า
เหตุการณ์ที่ทำให้ทุกคนบนโลกเกิดความสามัคคี ไม่มีการแบ่งแยก
มีน้ำใจรักสมัครสมาน ร่วมใจกันโดยเห็นแก่ประโยชน์มหาชนเป็นที่ตั้ง

หรือว่าพวกเราต้องรอให้ต่างดาวมาบุกโลกจริง ๆ?

มีใครเคยทราบบ้างไหม...ภัยร้ายของมนุษย์โลกทุกคน ไม่ได้อยู่ที่พวกเอเลียนต่างดาว
ความแค้น ความเจ็บ ความตาย เป็นภัยร้ายที่ทุกคนต้องเจอ
และภัยร้ายแรงที่สุดซึ่งทุกคนมองข้ามมันก็คือ “ความไม่รู้”

เพราะไม่รู้...ว่าไม่มีใครทำอะไรไปอย่างถาวร...จึงแก่งแย่ง ชิงดี กันเอาเป็นเอาตาย
เพราะไม่รู้...ว่าผลจากการก่อกรรมชั่ว มันแผ่ตร้อน ยาวนาน...

จึงหลงวิ่งตามกิเลสอย่างน่าสงสาร

เพราะไม่รู้...ว่าที่สุดแล้วไม่มีใครทำอะไรเลย...

จึงดิ้นรน แสวงหา เบียดเบียนกัน จนไม่คิดชีวิต

ต่อให้ไม่มีต่างดาวมาบุกโลก

มนุษย์ทุกคนก็มี “ความตาย” เป็นศัตรูร้าย ที่ไม่มีใครหนีพ้นอยู่แล้ว
จะเบียดเบียน สร้างความเดือดร้อนให้กันและกันไปทำไม

ต่างก็เป็นเพื่อนทุกข์...เหตุใดต้องมาเพิ่มทุกข์แก่กันโดยไม่จำเป็น

ความรัก เมตตา เอื้อเฟื้อ สัมผัส

ไม่ใช่สิ่งสร้างความงดงามแก่โลกหรือ?

ทุกคนมีเวลาอยู่บนโลกแสนสั้น

จะใช้เวลาที่มีเล็กน้อยแค่นั้น มาสะสมพิษร้ายในใจของกันและกัน

หรือมาใช้เจริญสติ เพื่อเห็นความจริง จนใจเปิดกว้าง หมดความคิดเบียดเบียน
ก็เลือกเอา...

แล้วคงไม่ต้องรอให้มนุษย์ต่างดาวที่ไหน ยกกองทัพมาสังส่อนก่อนกระมัง...

สารบัญ ←

ก้าวตามบรมครู

ตอนก้าวแรกของตัณฺหิ (๓)

โดย เมริน

(ลงตอนแรกในฉบับที่ ๖๒ <http://dungtrin.com/mag/762.fiction>)

ตัณฺหิมองแบงค์พันในมือ สำหรับบ้านป่าห่างไกลความเจริญแห่งนี้
มันสามารถแปรเป็นข้าวของที่ต้องการได้หลายอย่าง
บ้านนี้ดูอุดมสมบูรณ์ดีทั้งอาหารการกิน
หลวงพ่อยกอยากมีเงินทองจับจ่ายใช้สอยสบายมือแบบนี้บ้างไหมหนอ

“ทำไม หลวงพ่อไม่รับไว้ใช้สอยส่วนตัวละขอรับ” เขาเอ่ยขึ้นอย่างอดใจไม่ได้

“พระพุทธองค์ตรัสภัยของผู้กำลังลงน้ำซึ่งพึงระวังไว้ หนึ่งนั่นก็คือ น้ำวน หมายถึง
พระภิกษุที่ไม่สำรวมกาย ไม่รักษาวาจา ไม่ดำรงสติ ไม่สำรวมอินทรีย์
เห็นชาวบ้านพรั่งพร้อมด้วยกามคุณ ก็ปรารถนาเป็นเช่นนั้นบ้าง จึงลาสิกขาไป
ส่วนภัยต่อไป คือ สิ่งที่ย่อมจะได้เจอข้างหน้า”

“นิมนต์ค่า... หลวงพ่อ...” เสียงหวานดังขึ้น

ก่อนที่จะทันได้ซักถามอะไรต่อ สายตาของเขาก็ปะทะเข้าอย่างจังกับเจ้าของเสียง
โอ...ผมยวดยาหลับ ดวงตาคมขนตายาวจนเป็นแพ
ส่งประกายหยาดเอี่ยมโปรยปรายมาที่เขา

ตัณฺหิตะลึงงัน เงอะงะทำอะไรไม่ถูก รู้สึกว่ามีมือไม้สั่นไปหมด
แข่งขานพันกันจนเกือบจะสะดุดหกล้ม
มองตามเรียวขาขาวปานหยวกกล้วย
ที่ไพล่พันออกมาจากผ้าชิ้นสั้นของหล่อนไม่ว่างตา
แม้ว่าแม่สาวงามนางนั้นจะเดินหายลับเข้าบ้านไปนานแล้ว...

“ภัยนั้น ก็คือ ปลายร้าย หมายถึง ผู้ที่ไม่สำรวม เห็นมาตุคามนุ่งห่มไม่มิดชิด แล้วเกิดกำหนด จึงลาสิกขาไป”

เสียงของหลวงพ่...ปลดให้เขาหลุดจากมนต์สวาท ดุ้ยน้อยรู้สึกอายท่านจนหน้าแดง ยืนบิดไปบิดมา นึกถึงวันแรกที่อาราธนาศีล ๘ เขาส่งเสียงดังลั่นวัดกว่าใคร จนหลวงพ่และผ้าขาวคนอื่นๆ หันมามองอ้อมยิ้ม

และอาการม้วนตัวของเขาก็หายไปโดยพลัน
เมื่อเห็นพ่เฒ่าใหญ่คนหนึ่งกำลังตักบาตรหลวงพ่ด้วยแตงโม อุทิศให้ลูกชายสุดที่รัก
“บักห่าน้อย มันมักบักโมหลาย”

ดุ้ยน้อยมันต้องพาร่างอวบๆ ของตน พร้อมกับแตงโมลูกใหญ่
เดินหอบแฮ่กๆ จำตามหลวงพ่กลับวัด

วันนี้หลวงพ่ถึงวัดช้ากว่าปกติ เพราะต้องหยุดคอยผ้าขาวคนใหม่ไปตลอดทาง
ญาติโยมมากันแยะเป็นพิเศษ ด้วยคุณนายแมนศรีภรรยาท่านนายอำเภอ
พาเพื่อนจากกรุงเทพฯ กลุ่มหนึ่งขับรถตู้พากันมาที่วัด
ตั้งโรงครัวย่อยๆ ส่งเสียงดังเอะอะ

ดุ้ยน้อยมองอาหารที่อยู่ตรงหน้า น้ำลายสอ
หมูทอดกระเทียมพริกไทย กุ้งอบวุ้นเส้นตัวใหญ่ ผัดเผ็ดปลาตุก
กล้วยเตี๋ยราดหน้า ไอศกรีม ฯลฯ ล้วนเป็นของโปรด

เขาแทบจะอดใจรอเวลาให้ประเคนอาหารพระเสร็จแทบไม่ไหว
หลังจากนั้น คืออาการตะกรามของจิตเขาที่กระโจนเข้าไปใส่เต็มที่
พร้อมกับมือไม้ที่เด่นเป็นระวิง ตักโน่นตักนี่เข้าปาก

“ภัยของผู้ลงน้ำ อีกข้อหนึ่งนั้น ก็คือจระเข้ การมักมาก เห็นแก่ปากแก่ท้อง”

เกือบสำลัก... เขาหันไปมองที่มาของเสียงก็เห็นหลวงพ่กำลังฉันอยู่
ด้วยอากัปภิกิริยาปกติ

ท่านตักอาหารทุกอย่างมารวมปนกันฉันสำรวจในบาตร
ส่วนผ้าขาวคนอื่น ๆ ก็กำลังตักอาหารใส่กะละมังของตนปนกัน

“ฉันในภาชนะเดียวกัน” เสียงแปร่งๆ เหมือนพยายามพูดภาษาภาคกลางให้ชัด
ที่สุดของผ้าขาวรุ่นจิวที่นั่งอยู่ข้างๆ
ทำให้เขาฉุนตังๆ เพราะเสียหน้าที่ลูกเด็กสอน
หมดกัน แล้วมันจะอร่อยตรงไหน...ต๋ย๋น้ยแทบหายใจ

“ผู้ที่ลงน้ำมัน ฟังระวังภัยจาก คลื่น คือ ความโกรธ” เสียงเนิบนาดังขึ้น

ต๋ย๋น้ยชะงัก แค่เรื่องปาก เรื่องท้อง เขายังเป็นพินเป็นไฟได้ขนาดนี้
เงยหน้าขึ้นไปก็เห็นสายตาที่มองลง
ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อกับรอยยิ้มอย่างให้กำลังใจ
เขาจึงยกมือขึ้นพนมขอบพระคุณท่าน
ก่อนจะพิจารณาอาหารของตนต่อไปอย่างเงียบๆ

คำวันนั้น หลังจากสวดมนต์เสร็จ

“อิฉัน และครอบครัวจะสร้างพระถวายหลวงพ่ोज้าคะ
เห็นที่ศาลาหลังใหม่ ยังไม่มีพระประธาน”
เสียงพูดดังอย่างผู้ที่วางอำนาจจนเคยตัวออกมาจากปากคุณนายแมนศรี

“อาตมาก็อนุโมทนาด้วยนะโยม ชาวบ้านเขาก็กำลังรวบรวมปัจจัยกันอยู่”

“ไม่ได้นะเจ้าคะ” เจ้าหล่อนแหวดขึ้น ก่อนที่จะรู้ตัวลดเสียงเบาลง

“ขึ้นให้คนอื่นร่วมด้วย ก็แย่งบุญของอิฉันไปหมดสิคะ ไม่ได้หรอก อิฉันไม่ยอม”

“บุญของคุณนายไม่หายไปไหนหรอก มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้น ลองดูเปลวเทียนที่
จุดอยู่บนหิ้งพระพุทธรูปองค์เล็กนั้นสิ เทียนเล่มเดียวให้ความสว่างแต่ประมานน้อย
แต่เมื่อหลายเล่มมาจุดต่อกันไป ความสว่างนั้นก็ยิ่งขยายเจิดจ้าขึ้น
เล่มเดิมก็ไม่ได้ลดหายไปไหน”

คุณนายแม่นศรีนี่...หล่อนใคร่ครวญก็ชักเริ่มเห็นจริงตามพระว่า
จึงให้เด็ก ๆ นำพานไปปรับปัจจัยจากชาวบ้านซึ่งร่วมบุญกันคนละเล็กละน้อย

ต๋อยนัยมองหลวงพ่อด้วยความเคารพนับถือ ท่านช่างมีความยุติธรรม
เมตตาต่อทุกคนอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกันจริงแท้

คืนนั้น...เขานอนหลับสบาย ฟังเสียงคุณตุ๊กแก ได้เหมือนเพื่อนสนิทที่คุ้นเคย

สองสามวันแรก ต๋อยนัยรู้สึกคิดถึงบ้านเป็นกำลัง
เกือบที่จะหอบเสื้อผ้าไปกราบลาหลวงพ่อหลายครั้ง
แต่เมื่อนึกถึงความตั้งใจเดิมที่อุตส่าห์เดินทางไกลมาyakลำบาก
เสียงหัวเราะของผองเพื่อน และที่สำคัญ เขายังไม่ได้อะไร
พอที่จะกลับไปให้คุณพ่อเห็น จึงเปลี่ยนใจอดทนต่อไป

วันนี้หลวงพ่อสอนภาวนา

“นั่งคุ้ยบัลลังก์ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่นเฉพาะหน้า
มีสติหายใจเข้า มีสติหายใจออก

เมื่อหายใจเข้ายาว ก็รู้ชัดว่า หายใจเข้ายาว
หรือเมื่อหายใจออกยาว ก็รู้ชัดว่า หายใจออกยาว

เมื่อหายใจเข้าสั้น ก็รู้ชัดว่า หายใจเข้าสั้น
หรือเมื่อหายใจออกสั้น ก็รู้ชัดว่า หายใจออกสั้น

สำเนียงอยู่ ว่าเราจักเป็นผู้กำหนดรู้กองลมทั้งปวง”

ต๋อยนัยนั่งขัดสมาธิระลึกรู้ลมหายใจไปเรื่อยๆ
แรกๆ ก็ตั้งใจ แต่สักพักพอเมื่อยขา
ก็แอบสึมตาขึ้น มองสำรวจรอบกาย
เห็นเณรน้อย กับผ้าขาวหลายคนกำลังนั่งนิ่งตัวตรงแน่ว
หลวงพ่อก็นิ่งหลับตาเฉยอยู่ มองซ้าย มองขวาเห็นว่าปลอดภัย
แอบหลบไปจับที่กุฏิสักประเดี๋ยวกงไม่เป็นไรหรอกน่า

เขาขยับตัวลุกขึ้นย่องเบาๆ แต่กำลังจะก้าวออกด้านหลังศาลา
ก็ได้ยินเสียงหลวงพ่อกะแอม กระไอขึ้น
อารามตกใจ เเท้าไปเตะเข้ากับกระโถนที่วางอยู่ข้างเณรเสียงดังโคงค์
ก่อนจะลื่นล้มลงป้าใหญ่ นั่งเอามือกุมท้องร้องไห้อยุ

เณรน้อยปล่อยก้าอย่างกลั้นไม่อยู่
ขณะที่ผ้าขาวคนอื่นๆ ต่างก็หันมามองเขาเป็นตาเดียว

“ขึ้นชื่อว่ากรรมแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม ที่จะไม่ให้ผลนั้นเป็นไม่มี
ดังนั้นเราพึงสำรวมระวัง กระทำแต่กรรมอันเป็นประโยชน์แก่ตน”

เสียงเย็นด้วยเมตตาของหลวงพ่อกล่าวดักเตือนเขา
ก่อนที่บรรยากาศแห่งความสงบระงับจะเกิดขึ้นอีกครั้ง

ต๋อยนุ้ยกราบขอภัยท่าน แล้วจึงคลานกลับไปนั่ง ตั้งใจภาวนาต่อโดยดี

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์ ต๋อยนุ้ยเริ่มรู้สึกเบานือเบาตัวกว่าที่เคย
เพราะกินแต่พ้ออ่มือเดียว อาหารก็ล้วนเป็นพืชผักที่มีประโยชน์ ซึ่งชาวบ้านปลูกเอง
นอกจากนี้ก็ยังไม่มีภาระกังวลเรื่องที่ต้องคอยเสริมหล่อเหมือนเคย

เขาเดินตามหลวงพ่อบินชบาตได้ไกลขึ้น โดยไม่เหนื่อยง่ายเท่าวันแรกๆ
เริ่มมีสติเข้มแข็ง ไม่ฟุ้งซ่านปรุ่งแต่งุ่นวาย เพราะผลจากการที่เพียรภาวนา

วันนี้ครบกกำหนดที่เขาจะต้องกลับบ้านตามที่ได้ออกกับคุณพ่อคุณแม่ไว้
ต๋อยนุ้ยมองแผ่นฟ้ากว้าง ปุยเมฆขาว ลอยละล่องอยู่เหนือไม้ใหญ่แผ่ใบหนา
โดยมีรังนกกระจิบตัวเล็กๆ หลายรัง เกาะอยู่ตามกิ่ง
อย่างจะชิมซาบเอาไว้ให้นานที่สุด

เขาเหลือบแลกุฎิที่พักอย่างอาลัยอาวรณ์ ก้มลงกราบที่พื้น
ขอบพระคุณผู้ที่ร่วมบุญสร้างให้ และตั้งใจไว้ว่าจะกลับมาอีก

เมื่อเขามาหาหลวงพ่อกับและกราบขอที่จะมาอีกในวันข้างหน้า
ท่านก็อนุญาต และกำชับให้เขาขยันภาวนาเพื่อจะได้เป็นที่พึ่งแก่ตนโดยเร็ว

ณรรน้อยเดินมาส่งเขาที่หน้าวัด

“โยมรอสักครู่ ชาวบ้านมาวัด จะฝากติดรถออกไป”

“กระผมเดินตามหลวงพ่อกับไปบิณฑบาตทุกเช้าจนชินแล้วครับ
ระยะทางแค่นี้พ่อกับเดินไปไหวครับ”

ณรรน้อยมองดูกระเป๋าดูเดินทาง ที่แพลงกว่าเก่าของเขา
เพราะได้นำเสื้อผ้าไปบริจาคให้ชาวบ้านที่ยากจนเกือบหมด

“อย่างไร ก็ระวังเจ้าเผือกมันหนอยนะโยมนะ” ณรรน้อยเป็นห่วงเขา

เดินมาสักครึ่งกิโล เขาก็เจอคู่ปรับเก่า กำลังยืนเล็มหญ้าอยู่ข้างถนน
คราวนี้ตั๋ยนุ้ยมีสติเข้มแข็งกว่าเก่า เขามองเขายาวๆ นั้นอย่างระแวงระวัง
นึกถึงบทแผ่เมตตาที่เคยสวดทุกเช้าเย็น แต่ก็ดูทางหนีทีไล่เพื่อไว้จะได้วิ่งทันด้วย

ควายเผือกเงยหน้ามามองเขาแล้วก็ชะงัก
เดิมเจ้ากลืนแปลกๆ ทำทางไม่น่าไว้ใจ
ตัวมันแดงๆ กลมดิก เหมือนเป่าเคลื่อนที่ น่าฟังเสีย

แต่คราวนี้ดูเป็นมิตร ตัวเล็กๆ ชาวๆ ไม่น่าจะเป็นอันตรายอะไร
แล้วมันก็หมดความสนใจเขา ก็ลงกินหญ้าอย่างเอร็ดอร่อยต่อไป

สองสัปดาห์ของการสำรวจในอาหารทำให้ตั๋ยนุ้ยน้ำหนักลดไปหลายกิโล
หล่อขึ้นทันตาเห็นโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์เสริม
เขาเดินมาถึงปากทาง ก็พอดีรถหวานเย็นบุโรทั้งคันเดิมแล่นมาจอด
บรรยากาศยังคงเขียวจีวพร้อมๆ กับกระดังกระดอนฝุ่นตลบเหมือนเก่า
แต่ตั๋ยนุ้ยไม่ได้รู้สึกหงุดหงิดรำคาญเหมือนวันแรก

เมื่อถึงท่ารถ เขาก็พบพ่อค้าเจ้าเก่า
ยังไม่ทันที่จะอ้าปาก เจ้าจุกก็รีบบอกอย่างรวดเร็วราวกับท่องไว้ก่อน

“มันเป็นไก่อบ้านอายุ ๑ ขวบ มาจากเล้าพ่อแก่ใหญ่ ไม่ได้ทำอะไร
ปรับปรุงคุณภาพได้อีเอสโอจากอี่แม่ซ้อยแล้ว”

พูดจบก็ทำท่าโล่งอก

ตุ้ยนุ้ยหัวเราะ เขาฟังเด็กน้อยเฝ้าภาษากลางปนอีสานอย่างเห็นใจ
กลิ่นไอย่างร้อนๆ หอมฉุยดูเหมือนจะเป็น
ประจักษ์พยานของ “ไอเอสโอ” ที่ว่าได้เป็นอย่างดี
เขาจึงอดหนุนไปสองไม้ใหญ่

กว่าจะถึงบ้านก็ตึกโข ทุกคนเข้านอนกันหมด
รุ่งขึ้นตีห้า เขาลุกขึ้นตื่นมาเตรียมหุงข้าวไว้ให้คุณพ่อคุณแม่ตักบาตร
ทำเอาคนในบ้านประหลาดใจไปตามๆ กัน เพราะทุกวันต้องคอยแซะจากที่นอน
แต่...เขายังมีอีกหลายอย่างที่จะเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะแสดงให้เห็นต่อไป
ก้าวแรกของตุ้ยนุ้ย เป็นก้าวที่ไกลกว่าเดิมจริงๆ

ศีล ๘

<http://www.84000.org/tipitaka/book/bookpn02.html>

อริยทรัพย์ ๗

http://84000.org/tipitaka/dic/d_item.php?i=292

ภัย ๔ อย่าง

<http://www.84000.org/tipitaka/attha/v.php?B=21&A=3381&Z=3450>

อาณาปาณสติ

http://84000.org/tipitaka/pitaka_item/v.php?B=1&A=7493&Z=7552%20...

สารบัญ ↩

รัก พ.ศ. ๑๐๐

โดย วิลาศินี

(เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๔๖ <http://dungtrin.com/mag/?46.fiction>)

บทที่สาม

จันทราวดีซึ่งตัวอยู่แต่ในห้องบรรทมไม่ยอมเสวยพระกระยาหารตั้งแต่ตะวันขึ้น มีบุรุษหลายคนนำสังวาลมาถวายแก่องค์ราชา ด้วยคาดหวังว่าจะเป็นสังวาลเส้นที่ประกาศหา องค์ราชาประทับกับบัลลังก์เพื่อพิจารณาสังวาลแต่ละเส้นด้วยพระองค์เอง ทรงปฏิเสธและให้นำกลับไปเส้นแล้วเส้นเล่าจนล่วงเข้าใกล้เวลาปิดประตูเมือง เสียงจอแจของผู้คนเริ่มห่างหาย ไฟรัฟที่มามุงดูทยอยกันกลับไปสู่เรือนที่พัก เวลานี้จันทราวดีมิได้กังวลพระทัยด้วยเรื่องการหายของสังวาลอีกต่อไป ได้แต่ภาวนาให้พระจันทร์ขึ้น เมื่อถึงเวลาค่ำวันประสูติ จะได้ทูลขอพระบิดาให้รับสั่งสร้างสังวาลเส้นใหม่

เมื่อเห็นว่าใกล้เวลาปิดประตูเมืองค่อยโล่งในพระทัยขึ้น เมื่อนางกำนัลขอเข้าเฝ้า จึงทรงอนุญาตให้เข้าไปแต่โดยดี

“เสด็จพ่อทรงเลิกการพิสูจน์สังวาลแล้วใช่ไหม”

“เพคะ” นางกำนัลตอบแบบถนอมคำ

“แล้วจะสืบหาต่อไปอีกถึงเมื่อใด”

“ไม่แล้วเพคะ” นางกำนัลยังอ้ออึ้ง

“ทรงเปลี่ยนพระทัยแล้วหรือ ดิฉันจะได้ไม่ต้องกังวลกับสังวาลเส้นนั้นอีก”

“หาไม่ได้เพคะ” นางกำนัลตอบตะกุกตะกัก

“วณิกที่มาเป็นคนสุดท้าย เป็นผู้นำสังวาลของแท้มาให้ และเรียกหาค่าตอบแทน คือขอให้พระธิดาประทับร่วมกับเขาในห้องบรรทมของพระองค์เอง เพียงคืนเดียวเท่านั้นเพคะ”

อย่างมีต้องกังขา นางกำนัลคนนั้นถลาออกจากห้องบรรทมขององค์หญิงแทบไม่ทัน พระราชาที่กำลังสนทนากับวณิกผู้ครอบครองสังวาลไฉนเสียงโครมครามจากราชสถานอีกด้าน

ขอทานอัปลักษณ์ก็จับทางได้ว่าทิศไหนคือห้องบรรทม

ภาวณิผลักบานหน้าต่างออกไป ยังเห็นชายหนุ่มเดินวนอยู่ใกล้ต้นไม้ใหญ่ ไม่ช้านานก็ทำท่าจะนอนอยู่บนแคร่ไม้ที่เธอนั่งในตอนบ่าย ย้อนไปตอนที่หันไปพินิจดูจนแน่ใจว่าใช่ศรیرามแน่ ภาวณิกก็เดินหนีมาด้วยความโกรธระคนอาย เมื่อมาถึงเรือนที่พกกก็เฉลิวใจได้ว่าชายหนุ่มมิได้ตามมา ได้แต่ยืนส่งสายตาผูกมิตรอยู่ที่เดิม

หญิงสาวปิดหน้าต่างและประตูเรือนอยู่ถึงใกล้ค่ำค่อนึกได้ว่าเขาดั้นด้นมาไกลและยังไม่ยอมขยับตัวไปที่ไหน จะตัดน้ำใจไมตรีไม่ต้อนรับเลยก็ใช่ที่ รื้อหาหมอนและผ้าห่มของบิดาเดินกลับไปหา ศรیرามลุกขึ้นนั่งนิ่งด้วยกิริยาเรียบร้อยอย่างคนรู้สึกสำนึกผิด

“มาโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าอย่างนี้ก็เห็นจะมีแต่ธรรมศาลากระมังที่พอให้พักอาศัยได้” พูดแล้วยื่นเครื่องนอนให้ ศรیرามรับไปแล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอรับ” พยายามตอบอย่างประหยัดคำด้วยกลัวว่าจะแสดงกิริยาใดให้หญิงสาวไม่พอใจอีก

“ดูท่าพี่ศรیرามจะรู้อยู่แล้วว่าฉันจะกล่าวอะไร เชิญอ่านใจเอาเถิด ฉันจะได้ไม่ต้องพูดให้เมื่อย”

ภาวณิเอ่ยเสียงดังในใจว่า ‘ไปเสียให้ไกล’ ศรیرามได้แต่ยิ้มแล้วพยักหน้า

“กระผมรับฟังเป็นคำๆ ไม่ได้หрокขอรับ”

หญิงสาวยังแหม้มริมฝีปากหันไปทางอื่น

“แต่สัมผัสได้ว่าน้องหญิงกำลังอึดอัดใจ ยังไม่อยากจะสนทนากับกระผมในเวลานี้เป็นความผิดของกระผมเองที่ทำให้น้องหญิงตกใจโดยใช่เหตุ”

เห็นว่าภาวณิกค่อยคลายความโกรธลง ก็สัมผัสได้ถึงกระแสเมตตาที่มีอยู่เนืองนิตย์

“เป็นความผิดของฉันเหมือนกัน ที่ไม่เคยบอกความจริงกับพี่ หากรู้ว่ามิเจโต-
ปริยญาณคงไม่กล้าปิดบังตั้งแต่ต้น”

“แล้วนี่เครื่องนอนอะไรขอรับ พระสงฆ์ยังไม่ได้ลงอุโบสถเลย น้องหญิงจะให้
กระผมเข้านอนเสียแล้ว” คราวนี้ศรีรามกระเช้า หญิงสาวจึงตอบเสียงค่อย

“เมื่อครูเห็นลั้มตัวลงนอน ฉันก็เข้าใจว่าพี่เหนื่อย ต้องการพัก”

แวบหนึ่งศรีรามนึกถึงเจ้าชายว่าหากได้ยินคำนี้คงรีบตรัส ‘เพียงได้หนุนตักเจ้าแค่
ช่วยยาม พี่ก็คงหายเหนื่อย’ แต่เป็นตัวเอง ได้แต่กระดากนัย

“ขอรับ”

“ขอรับนี้จะหาที่นอนหรือไม่ หากยังไม่ว่างนัก ฉันจะได้พาไปกราบพระเถระ หาก
ท่านเมตตา เหล่าฆราวาสจะได้ฟังธรรมร่วมกันหลังพิธีอุโบสถ ฉันอยากให้ออดทนรอ”

“ขอรับ” ศรีรามรับคำอย่างคนอารมณ์ค้าง ภาวณียังกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ขอรับเรื่องใด ฉันไม่ได้อ่านใจคนได้อย่างพี่”

หรือตามองหญิงสาวเบื้องหน้าที่ไม่ทันไรก็เข้าใจปิดกั้นความรู้สึกด้วยสมาธิที่มั่นคง
เป็นพื้นเดิม หากได้เป็นคู่ชีวิตเขยกันเขาคงถูกกำราบหนัก มิให้ได้เถลไถลออกนอกกลุ่ม
นอกทางเด็ดขาด

“อยากฟังธรรมขอรับ”

ประจวบกับบิดาของภาวณิลงมาถามไถ่ ได้รู้ความเป็นมาว่าศรีรามเป็นทายาทของ
อนาถบิณฑิกเศรษฐีที่ถูกชะตา จึงเชื่อเชิญชายหนุ่มให้ขึ้นเรือนไปอาบน้ำชำระล้างตัว
เสียก่อนจะเข้าอุโบสถ

เมื่อกลายเป็นแขกของบิดาจึงได้แต่หันไปสบตาหญิงสาวเป็นพักๆ ในเวลาต่อมาก็
มิได้เห็นสายตาทวนเคืองอีก แม้จับความไม่ได้เป็นคำๆ แววดานนั้นก็คล้ายจะพูดว่า ‘ยินดี
ที่พี่มา’ อยู่ จนละสายตาไปทุกครั้ง

(...อ่านตอนต่อไปในฉบับหน้า)

สาธิต์ญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัว ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณ ๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งผันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะได้

ฝึกเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแนวคิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิพากษ์ที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการผูกเอาไอเดียเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ติดกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เที่ยววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิปทา ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความ อีกทั้งไม่พาดหมหรือแทรกธรรมะด้านการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับแนวทางของนิตยสารนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และ

เป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บน
เส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ
สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คน
ทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ
ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้
ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน
ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ
จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน
ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการ
นำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผล
ต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน
วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา
จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น
ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น
จำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด
เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา
ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ
ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม
แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานก่อนถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน
ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์
เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน
สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ
ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย
เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่
สอดคล้องกัน ขอให้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้
นะคะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย
ตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง
เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหหรือ? ฉัน
นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อ
ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัด
คำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน
ได้สโลน ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด
ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่
จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น” ก็เลยบอกเธอไปว่าลกรรม
ข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น” ก็เลยบอกเธอไปว่า
ลกรรมข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)
หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้น งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์
กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสัณนิษฐานนะคะว่า
บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ
ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น
กันคะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า
ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมายาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพเหระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย sotima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบรวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยค่ะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้นะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรหรือไม่

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขอบคุณทุกท่านในจิตอันมีธรรมเป็นทานของทุกท่านค่ะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>